

N:o 35.

Ank. till Riksd. Kansli den 21 Mars 1884, kl. 3 e. m.

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition
med förslag till förordning angående patent.*

Genom proposition af den 25 sistlidne Januari (N:o 20) har Kongl. Maj:t i nåder velat inhemta Riksdagens yttrande öfver ett samma proposition bilagdt förslag till förordning angående patent, af den lydelse här nedan i detta utlåtande angifves, samt tillika förklarat sig vilja, efter emottagandet af Riksdagens svar, företaga den slutliga pröfningen af samma förslag och om författnings utfärdande i ämnet i nåder förordna.

Hufvudgrunderna i förslaget hafva af föredragande departementschefen till statsrådsprotokollet för den 25 sistlidne Januari blifvit i korthet sålunda angifna:

Patent meddelas för nya uppfinningar af industriella alster eller af särskilda sätt för sådana alsters tillverkning.

Patentskydd tillkommer endast uppfinnaren eller dennes rättsinnehafvare.

Svensk och utländsk uppfinnare äro i fråga om patentskydd likstälde.

Vid pröfning af patentansökningar användes det s. k. uppbudsförfarandet.

I fråga om sättet för meddelande mellan patentsökande och andra parter, å ena, samt patentmyndigheten, å andra sidan, lemnas åtskilliga stadganden i syfte att, med öfvergifvande af en alltför sträng formalism i berörda hänseende, meddelandet måtte befrias från alla onödigt hämmande band.

Patenttiden är lika för alla patent, femton år.

För patents erhållande och fortfarande åtnjutande skola afgifter erläggas. Inbetalningen sker successivt för hvarje patentår med lägre belopp i början och högre under senare delen af patenttiden. Sammanlagda beloppet af afgifterna till patentmyndigheten för ett patent, som förblifver i kraft under hela patenttiden, uppgår till 775 kronor.

Patentbeskrifningens offentliggörande sker genom patentmyndigheten och på allmän bekostnad.

För åtnjutande af patentskydd fordras, att uppfinningen inom viss tid (tre till fyra år) efter patentets meddelande bringas till utöfning inom riket och att den sedermera fortfarande utöfvas.

Något s. k. licenstvång finnes ej, men om det allmännas intresse sådant fordrar, kan Konungen föreskrifva, att en patenterad uppfinning skall mot ersättning upplåtas till statens eller allmänhetens begagnande.

Twister om patents giltighet upptagas i första hand af Stockholms rådstufvurätt.

Ansaret för patentbrott är skärpt mot hvad nu gäller.

Särskilda stadganden äro gifna i syfte att möjliggöra Sveriges anslutning till Pariserkonventionen.

Patent, meddeladt enligt äldre lag, kan, om patenthafvaren så önskar, få utbytas mot ett patent enligt den nya författningen.

Lag-Utskottet, hvilket det på grund af remiss från Kamrarne åligger att yttra sig öfver det Kongl. förslaget, har vid granskning af detsamma funnit både de hufvudgrunder, å hvilka förslaget sålunda är byggt, och det sätt, på hvilket de allmänna grundsatserna blifvit i förslagets detaljer genomförda, böra godkännas; och får Utskottet, till stöd för detta uttalande, hänvisa till de skäl, som för dels förslaget i dess hufvudgrunder, dels ock särskilda delar deraf finnas andragna ej mindre i komitébetänkandet angående patentskydd m. m. af den 6 November 1878, än äfven i de handlingar, hvilka finnas propositionen bifogade, äfvensom i de yttranden, som afgifvits af Kongl. Maj:ts och Rikets Kommerskollegium den

18 Juni 1880 samt af Styrelsen för Svenska Slöjdföreningen den 31 Oktober 1879. Utskottet, som ansett sistnämnda yttranden böra i deras helhet komma till Riksdagens kännedom, har derfor låtit dem såsom bilagor N:is I och II åtfölja detta utlåtande.

De helt obetydliga ändringar, hvilka Utskottet trott sig böra föreslå i det Kongl. förslaget, inskränka sig till följande:

I 4 §, 1 mom., 1:sta stycket, har den derstädes begagnade förkortning *o. d.* blifvit utbytt mot de ord, hvilka nämnda förkortning angifver: *och dylikt*.

I 15 §, senare stycket, har Utskottet trott ett förtydligande tillägg vara nödigt, hvadan orden: *inom föreskrifven tid* blifvit der inskjutna.

I 22 § har Utskottet intagit uttrycklig bestämmelse om skyldighet för den, som i de i paragrafen förutsatta händelser varder fäld till böter, att jemväl ersätta all skada. Utskottet har ansett intagandet af nämnda bestämmelse i denna § vara af vigt för att dels tydligen utmärka, att sådan ersättningsskyldighet bör den bötfälde ådömas, dels ock begränsa ersättningsskyldigheten till de i paragrafen omförmälda händelser, eller att någon, utom i de fall, hvilka omnämnas i 16 och 17 §§, utan patenthafvares lof inom riket till afsalu tillverkar vara eller vid tillverkning till afsalu använder tillverkningssätt, derå *honom veterligen* patent här åtnjutes, eller till salu här i riket håller eller för försäljning till riket inför här patenterad eller efter här patenteradt tillverkningssätt frambragt vara, som *honom veterligen* utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits. Ingrepp i de patenthafvare till följd af patent tillkommande rättigheter medför således icke i och för sig ersättningsskyldighet för den, som gjort sådant ingrepp. För inträdande af nämnda skyldighet kräves, att den skyldige *vetat*, att ingreppet innebar en rättskränkning. En bestämmelse, svarande mot den af Utskottet här föreslagna, återfinnes ock i 12 § af det utaf Kongl. Maj:t för Riksdagen framlagda förslaget till lag om skydd för varumärken.

Då med uttrycket i 26 § af förslaget, att de närmare föreskrifter, som angående vissa angifna ämnen finnas erforderliga, *meddelas särskildt*, måste afses, att dessa föreskrifter skola *meddelas af Konungen*, har Utskottet ansett det senare uttrycket böra användas i stället för det förra.

Slutligen har Utskottet öfver allt, der i förslaget kronor eller år eller timme äro angifna med siffror, utbytt sifferbeteckningen mot bokstafs-beteckning.

Då i det af Utskottet förordade Kongl. förslaget särskilda stadganden

äro gifna för att möjliggöra Sveriges tillträde till den konvention angående bildande af en förening till skyddande af industriel eganderätt, hvilken af åtskilliga europeiska och utom-europeiska stater undertecknades i Paris den 20 Mars 1883, har Utskottet låtit ombesörja en öfversättning af nämnda konvention, hvilken öfversättning blifvit granskad och godkänd af Sveriges ombud vid den konferens i Paris år 1880, vid hvilken förslaget till konventionen utarbetades; och har Utskottet fogat denna öfversättning vid detta utlåtande såsom bilaga N:o III.

Med anledning af hvad Utskottet nu anfört, får Utskottet hemställa,

att Riksdagen må för sin del antaga det af Kongl. Maj:t framlagda, här nedan intagna förslag till förordning angående patent, med de ändringar Utskottet deri föreslår.

Kongl. Maj:ts förslag:

Lag-Utskottets förslag:

Förslag till förordning angående patent.

1 §.

Patent må, under de vilkor här nedan äro stadgade, meddelas å nya uppfinningar af industriela alster eller af särskilda sätt för sådana alsters tillverkning.

Till patents erhållande vare endast uppfinnare, svensk eller främmande, eller uppfinnares rättsinnehafvare berättigad.

2 §.

Å uppfinning, hvars utöfning skulle strida mot lag eller goda seder, må ej patent meddelas. Afser uppfinning lifs- eller läkemedel, må patent ej meddelas å sjelfva varan, utan endast å ett särskildt sätt för dess tillverkning.

3 §.

Uppfinning må ej anses såsom ny, om den, innan ansökan om patent derå inkommit till patentmyndigheten, redan blifvit så beskrifven i

Kongl. Maj:ts förslag:

Lag-Utskottets förslag:

allmänt tillgänglig tryckt skrift eller så öppet utöfvad, att sakkunnig person kan med ledning af derigenom vunna upplysningar utöfva uppfinningen, eller om dess föremål ej väsentligen skiljer sig från alster eller tillverkningssätt, som förut blifvit sålunda känt.

En uppfinnings offentliggörande i tryckt skrift genom utländsk patentmyndighet eller förevisande å en internationel utställning må dock ej utgöra hinder för patents meddelande, så framt ansökan derom inkommer inom sex månader efter offentliggörandet eller utställningens öppnande.

4 §.

1 mom. Den, som vill erhålla patent, skall till patentmyndigheten ingifva eller i betaldt bref insända skriftlig ansökan samt dervid foga

beskrifning i två exemplar öfver uppfinningen och

de ritningar, som erfordras för att tydliggöra beskrifningen, jemväl i två exemplar, äfvensom, der sådant behöfves, modeller, varuprof o. d.

Ansökningen skall innehålla uppgift om sökandens namn, yrke och postadress samt uppfinningens benämning.

Beskrifningen skall vara så tydlig och fullständig, att sakkunnig person bör kunna med ledning deraf utöfva uppfinningen. Deri skall bestämdt angifvas hvad sökanden anser vara det nya i uppfinningen.

Är sökanden ej boende inom riket, foga han vid ansökningen jem-

1 mom. Den, som vill erhålla patent, skall till patentmyndigheten ingifva eller i betaldt bref insända skriftlig ansökan samt dervid foga

beskrifning i två exemplar öfver uppfinningen och

de ritningar, som erfordras för att tydliggöra beskrifningen, jemväl i två exemplar, äfvensom, der sådant behöfves, modeller, varuprof och dylikt.

Ansökningen skall innehålla uppgift om sökandens namn, yrke och postadress samt uppfinningens benämning.

Beskrifningen skall vara så tydlig och fullständig, att sakkunnig person bör kunna med ledning deraf utöfva uppfinningen. Deri skall bestämdt angifvas hvad sökanden anser vara det nya i uppfinningen.

Är sökanden ej boende inom riket, foga han vid ansökningen jem-

Kongl. Maj:ts förslag:

väl fullmakt för ett inom riket boscatt ombud att i allt hvad patentet angår för honom svara.

Sökes patent å flera uppfinningar, varde särskilda ansökningshandlingar för hvardera ingifna.

2 mom. Uppgifver sökanden annan såsom uppfinnare, skall sökanden förete handling, som visar, att han är dennes rättsinnehafvare.

3 mom. Derjemte åligge sökanden att bifoga den i 11 § stadgade afgift af 50 kronor.

Lag-Utskottets förslag:

väl fullmakt för ett inom riket boscatt ombud att i allt hvad patentet angår för honom svara.

Sökes patent å flere uppfinningar, varde särskilda ansökningshandlingar för hvardera ingifna.

2 mom. Uppgifver sökanden annan såsom uppfinnare, skall sökanden förete handling, som visar, att han är dennes rättsinnehafvare.

3 mom. Derjemte åligge sökanden att bifoga den i 11 § stadgade afgift af femtio kronor.

5 §.

Finner patentmyndigheten, att sökanden ej fullgjort hvad enligt 4 § 1 mom. honom ålegat, skall skriftlig underrättelse härom hållas sökanden tillhanda eller, om fullständig adress uppgifvits, med posten till honom öfversändas. Fullgör ej sökanden inom viss af patentmyndigheten bestämd tid hvad som brister, anses patentansökningen förfallen.

6 §.

Är uppfinningens föremål icke af sådan beskaffenhet, att patent derå må meddelas, eller är uppfinningen uppenbarligen icke ny, eller har sökande, hvilken uppgifvit annan såsom uppfinnare, ej visat, att han är dennes rättsinnehafvare, eller har sökande underlåtit att erlägga afgift, hvarom i 4 § 3 mom. sägs, ege patentmyndigheten att genast afslå ansökningen.

Underrättelse om detta beslut med skälen därför skall skriftligen delgifvas sökanden så som i 5 § stadgas för der afsedda fall.

7 §.

Äro ansökningshandlingarna fullständiga och har anledning ej förekommit att, efter ty i 6 § sägs, genast afslå ansökningen, låte patentmyndigheten i allmänna tidningarna införa kungörelse om ansökningen med uppgift å dess hufvudsakliga innehåll; hälle ock ansökningshandlin-

*Kongl. Maj:ts förslag:**Lag-Utskottets förslag:*

garna hos patentmyndigheten tillgängliga för en hvar, som önskar deraf taga kännedom.

Under två månader efter kungörandet stånde en hvar öppet att till patentmyndigheten ingifva eller i betaldt bref insända skriftlig invändning mot patentansökningen.

Efter utgången af denna tid företage patentmyndigheten ärendet till afgörande.

Möter ej hinder mot bifall till ansökningen, varde, under förbehåll af den i 18 § omförmälda klanderrätt, patent meddeladt samt patentbref utfärdadt. Genom patentmyndighetens försorg skall härom göras anteckning i ett för sådant ändamål upprättadt register och kungörelse i allmänna tidningarna införas samt beskrifningen jemte erforderliga bilagor i hufvudsakliga delar på lämpligt sätt genom tryck offentliggöras.

Afslås ansökningen, gälle om meddelande åt sökanden af beslutet hvad i 6 § stadgas.

8 §.

Har patentansökning afslagits efter ty i 6 och 7 §§ sägs, och är sökanden missnöjd med beslutet, eger han att vid talans förlust innan klockan tolf å sextionde dagen från beslutets dag deröfver hos Konungen anföra besvär.

9 §.

Anmäla sig flere för erhållande af patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, hafve den företråde, som först inkom till patentmyndigheten med fullständiga ansökningshandlingar.

10 §.

Patent varde, utom i det fall hvarom här nedan sägs, meddeladt för en tid af femton år, räknadt från den dag, då ansökningen inkom.

Vill någon, utan att söka nytt patent, undfå tilläggspatent å förbättring af en för hans räkning patenterad uppfinning, må sådant, under i öfrigt stadgade villkor, beviljas, dock ej för längre tid än den, under hvilken det förra patentet förblifver gällande.

11 §.

Vid hvarje ansökning om patent inbetalas till patentmyndigheten, efter ty i 4 § sägs, femtio kronor, deraf dock sökanden, om ansökningen förfaller eller afslås, eger återfå hälften.

Kongl. Maj:ts förslag:

Lag-Utskottets förslag:

För beviljad patent, med undantag af tilläggs-
patent, erlägges der-
jemte af patenthafvaren till patentmyndigheten en årlig afgift, utgörande
för hvarje af det andra, det tredje, det fjerde och det femte patentåret
tjugufem kronor, för hvarje af de fem följande åren femtio kronor och
för hvarje af de fem sista åren sjutiofem kronor. Afgiften, som må i
betaladt bref insändas, skall för hvarje patentår erläggas före det årets
början, vid påföljd att afgiften för samma år höjes med en femtedel.
Fullgöres ej sedermera inbetalning af den förhöjda afgiften inom nitio
dagar efter patentårets början, vare det erhållna patentet förfallet.

Patenthafvare vare ej pliktig att utöfver nämnda afgifter vidkännas
kostnad för kungörelser om patentet eller för beskrifningens offentlig-
görande.

12 §.

Öfvergår patent å annan, skall med anmälan härom den handling,
hvarigenom sådan öfvergång visas, företes hos patentmyndigheten. Intill
dess sådant skett, betraktas i patentafseende den såsom patenthafvare,
hvilken senast finnes i denna egenskap antecknad hos patentmyndigheten.

13 §.

Flyttar patenthafvare utrikes, eller öfvergår patent å person, som
ej är inom riket bosatt, vare patenthafvaren pliktig att till patentmyn-
digheten insända fullmakt för sådant ombud, som i 4 § 1 mom. om-
förmåles. Flyttar patenthafvares ombud ur riket eller upphör eljest
dess befattning, skall patenthafvaren ingifva fullmakt för nytt ombud.
Iakttages icke hvad sålunda är föreskrifvet, må domaren på anmälan i
förekommande fall med laga verkan utse ombud för patenthafvaren.

14 §.

Angående inbetalda afgifter samt om fullgörandet af de i 12 och
13 §§ föreskrifna åtgärder låte patentmyndigheten göra anteckning uti
det i 7 § omförmälda register.

15 §.

Patenthafvare åligger att inom | Patenthafvare åligger att inom

Kongl. Maj:ts förslag:

tre år från det patentet beviljades hafva låtit bringa uppfinningen i något väsentligt omfång till utöfning inom riket; dock att patentmyndigheten må ega att vid patentets beviljande eller sedermera på derom gjord framställning, och i den mån uppfinningens beskaffenhet och omfång sådant föranleda, utsträcka nämnda tid till fyra år, så ock att i särskilda undantagsfall föreskrifva andra åtgärder, genom hvilka patenthafvaren må anses hafva uppfyllt villkoret om utöfning af uppfinningen.

Fullgör patenthafvaren icke hvad honom i fråga om uppfinningens utöfning åligger eller nedlägges sedermera utöfningen och varder ej inom ett år derefter upptagen, vare patentet förverkadt.

Lag-Utskottets förslag:

tre år från det patentet beviljades hafva låtit bringa uppfinningen i något väsentligt omfång till utöfning inom riket; dock att patentmyndigheten må ega att vid patentets beviljande eller sedermera på derom gjord framställning, och i den mån uppfinningens beskaffenhet och omfång sådant föranleda, utsträcka nämnda tid till fyra år, så ock att i särskilda undantagsfall föreskrifva andra åtgärder, genom hvilka patenthafvaren må anses hafva uppfyllt villkoret om utöfning af uppfinningen.

Fullgör patenthafvaren icke *inom föreskrifven tid* hvad honom i fråga om uppfinningens utöfning åligger eller nedlägges sedermera utöfningen och varder ej inom ett år derefter upptagen, vare patentet förverkadt.

16 §.

Patent vare ej gällande mot någon, som vid den tid, då ansökningen derom inkom, inom riket var i utöfning af den patenterade uppfinningen eller för sådan utöfning der vidtagit väsentliga åtgärder.

17 §.

Derest Konungen pröfvar nödigt, att patenterad uppfinning skall upplåtas till allmänhetens fria begagnande eller utöfvas för statens räkning, utgöre patentet ej hinder deremot; dock vare patenthafvaren berättigad till full ersättning. Kan ej öfverenskommelse träffas om ersättningens belopp, varde detta bestämdt af särskild nämnd, tillsatt inför domstol i den ordning gällande förordning om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof föreskrifver.

Kongl. Maj:ts förslag:

Lag-Utskottets förslag:

18 §.

Har patent blifvit meddeladt i strid mot föreskrifterna i 1, 2 och 3 §§; då må en hvar, som anser sin rätt vara genom patentet förnärmad, så ock allmän åklagare, när det allmännas fördel sådant påkallar, vid domstol föra talan om patentets ogillande.

19 §.

Hvar som förmenar, att patenthafvare genom underlåtenhet att fullgöra hvad enligt 15 § honom ålegat, patentet förverkat, må derom vid domstol föra talan.

20 §.

Rätt domstol i fall, hvarom i 17, 18 och 19 §§ förmäles, vare Stockholms rådstufvurätt.

21 §.

Dom i tvist om patents giltighet skall, der klandertalan blifvit gillad, genom domstolens försorg insändas till patentmyndigheten.

22 §.

Den, som utom i de fall, hvilka omförmälas i 16 och 17 §§, utan patenthafvares lof inom riket till afsalu tillverkar vara eller vid tillverkning till afsalu använder tillverkningssätt, derå honom veterligen patent här åtnjutes, eller till salu här i riket håller eller för försäljning till riket inför här patenterad eller efter här patenteradt tillverkningsätt frambragt vara, som honom veterligen utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits, straffes med böter från och med tjugu till och med två tusen kronor. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.

Den, som utom i de fall, hvilka omförmälas i 16 och 17 §§, utan patenthafvares lof inom riket till afsalu tillverkar vara eller vid tillverkning till afsalu använder tillverkningssätt, derå honom veterligen patent här åtnjutes, eller till salu här i riket håller eller för försäljning till riket inför här patenterad eller efter här patenteradt tillverkningsätt frambragt vara, som honom veterligen utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits, straffes med böter från och med tjugu till och med två tusen kronor; *ersätte ock all skada*. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.

Kongl. Maj:ts förslag:

Olofligen tillverkade eller olofligen i riket införda varor skola, der målseganden det äskar, till honom utlemnas mot ersättning för värdet eller mot afdrag derför å honom tillkommande skadestånd. Med redskap, som äro för den olofliga tillverknin-gen uteslutande användbara, skall, om målseganden det yrkar, så för-faras, att missbruk dermed ej må ske.

Hvar som under tid, då han är stäld under tilltal för öfverträdelse af denna §, fortsätter samma förseelse, skall, när han dertill varder lagligen förvunnen, dömas till särskildt an-svar för hvarje gång stämning derför utfärdas och delgifvits.

Böter, som ådömas enligt denna §, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.

Lag-Utskottets förslag:

Olofligen tillverkade eller olofligen i riket införda varor skola, der målseganden det äskar, till honom utlemnas mot ersättning för värdet eller mot afdrag derför å honom tillkommande skadestånd. Med redskap, som äro för den olofliga tillverknin-gen uteslutande användbara, skall, om målseganden det yrkar, så för-faras, att missbruk dermed ej må ske.

Hvar som under tid, då han är stäld under tilltal för öfverträdelse af denna §, fortsätter samma förseelse, skall, när han dertill varder lagligen förvunnen, dömas till särskildt an-svar för hvarje gång stämning derför utfärdas och delgifvits.

Böter, som ådömas enligt denna §, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.

23 §.

Är någon tilltalad för intrång i patenträtt, och finnes vid målets handläggning, att patentet bör anses ogilt, förverkadt eller förfallet, vare den tilltalade från ansvar fri.

24 §.

Då patent upphört att gälla, vare sig på grund af föreskrift i denna författning eller derigenom att patenthafvaren hos patentmyndigheten an-mält sig vilja afstå från patentet, åligge patentmyndigheten att afföra detsamma ur patentregistret och låta kungörelse derom införas i all-männa tidningarna.

25 §.

Med afseende å patent, beviljadt i stat, som för här i riket beviljadt

Kongl. Maj:ts förslag:

patent gör motsvarande medgifvande, gälle att, om någon inom högst sju månader, från det han i den främmande staten sökt patent å en uppfinning, här gör ansökning om patent å samma uppfinning; då må denna ansökning i förhållande till andra ansökningar betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten.

Lag-Utskottets förslag:

26 §.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga angående beskaffenheten af de handlingar, som vid ansökan om patent skola inlemnas, angående patentregistret och angående sättet för patentbeskrifningars offentliggörande meddelas *särskildt*.

De närmare föreskrifter, som finnas erforderliga angående beskaffenheten af de handlingar, som vid ansökan om patent skola inlemnas, angående patentregistret och angående sättet för patentbeskrifningars offentliggörande, meddelas *af Konungen*.

27 §.

Denna författning skall lända till efterrättelse från och med den 1 Januari 1885, dock att dessförinnan till patentmyndigheten inkomna ansökningar om patent skola behandlas efter hvad hittills varit stadgadt, och att domstol, till hvilken tvist om patents giltighet blifvit före sagde dag instämd, skall med tvistens handläggning taga befattning utan hinder af föreskriften i 20 §.

Vill innehafvare af patent, meddeladt enligt äldre lag, få detsamma utbytt mot ett patent enligt denna författning, göra derom ansökning hos patentmyndigheten, och skola denna författnings bestämmelser tillämpas i afseende å ansökningen, dock att frågan om uppfinningens nyhet skall bedömas efter förhållandena vid den tid, då det äldre patentet meddelades. Beviljas nytt patent, skall tiden för dess giltighet räknas från det äldre patentets utfärdande och årsafgiften utgå efter det äldre patentets ålder.

Stockholm den 21 Mars 1884.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Reservation:

af Herrar *Thomasson*, *Magnus Jonsson* och *Lewin*, som ansett, att 8 och 9 §§ i förslaget böra byta plats och erhålla följande lydelse:

8 §.

Anmäla sig flere för erhållande af patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, hafve den företråde, som först inkom till patentmyndigheten med fullständiga ansökningshandlingar.

9 §.

Har patentansökning afslagits efter ty i 6, 7 och 8 §§ sägs, och är sökanden missnöjd med beslutet, eger han att vid talans förlust innan klockan tolf å sextionde dagen från beslutets dag deröfver hos Konungen anföra besvär.

Herr *Smedberg* har begärt få här antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom Utskottet.

Bilagor till Lag-Utskottets utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition N:o 20, med förslag till Förordning angående patent.

I.

Stormäktigste, Allernådigste Konung!

Sedan vid föredragning af en af Eders Kongl. Maj:ts och Rikets Commerce-Collegium uti underdånigt utlåtande den 30 December 1876 gjord framställning, Eders Kongl. Maj:t, enligt nådigt bref den 11 Maj 1877, funnit godt att åt särskilde Kommitterade uppdraga, bland annat, att utreda, huruvida och i hvilka fall patentskydd kunde vara berättigadt och för vårt land gagneligt, samt, derest sådant skydd fortfarande skulle anses nyttigt och behöfligt, utarbета förslag till förordning i ämnet, så hafva desse Kommitterade den 6 November 1878 till Eders Kongl. Maj:t afgifvit, sedermera på nådig befallning i tryck offentliggjordt, betänkande angående, bland annat, patentskydd, med förslag till förordning angående patent.

Genom nådig remiss den 30 December 1878 har Eders Kongl. Maj:t, med öfverlemnande, i tryckt exemplar, af nämnda betänkande och förslag, anbefallt Commerce-Collegium att, efter vederbörandes hörande, i ärendet afgifva underdånigt utlåtande; hvarjemte Eders Kongl. Maj:t medelst nådig remiss den 11 Augusti 1879 till Collegium likaledes öfverlemnade en af W. Wenström, m. fl., gjord underdånig framställning, för att tagas i öfvervägande vid afgifvandet af det genom den nådiga remissen den 30 December 1878 från Collegium infordrade underdåniga utlåtande;

äfvensom ock statsrådet och chefen för Eders Kongl. Maj:ts Civildepartement den 30 April 1879 till Collegium öfversändt åtskilliga af Civilingeniören L. A. Groth, med skrift i ämnet, till bemälde chef ingifna handlingar angående den i Paris år 1878 hållna internationela kongress rörande frågor om industriel eganderätt, att vara tillgängliga vid besvarandet af samma remiss; och får Collegium, efter att hafva, med afseende å förstnämnda nådiga remiss, infordrat yttrande från, bland andra, dels Fullmäktige i Jernkontoret, dels styrelsen för Svenska Slöjdföreningen, af hvilkas inkomna yttranden det af Fullmäktige i Jernkontoret afgifna blifvit af Collegium med dess underdåniga utlåtande angående förslag till förändringar rörande skydd för industriela mönster och modeller samt varumärken den 28 nästlidne Maj till Eders Kongl. Maj:t öfverlemnadt, nu, med återställande af remisshandlingarne samt med bifogande af styrelsens för Svenska Slöjdföreningen till Collegium insända utlåtande angående patentskydd, i här ifrågavarande ärende i underdånighet anförä följande:

Kommitterade hafva i det afgifna betänkandet redogjort för åtskilliga af de mera väsentliga skäl, som blifvit anförda eller må vara att anförä både för och mot uppställandet eller bibehållandet af patentskydd för uppfinningar, samt, efter att tillika hafva vidrört de förhållanden, som, enligt Kommitterades uppfattning, härutinnan vore gällande för vårt land, uttalat den åsigten, att påkalladt vore, det patentinrättningen, ordnad efter tidsenliga grunder, finge ega fortfarande bestånd inom landet; och då, oakadt de flerehanda olägenheter, som utan fråga äro oskiljaktiga från tillvaron af patent, och på hvilka, i åtskilliga riktningar, jemnväl en af de Kommitterade, Öfverdirektören Styffe, uti den af honom yttrade särskilda mening fäst uppmärksamheten, något annat praktiskt tillämpligt sätt att i jemnförlik mån tillförsäkra uppfinnare inom industriens område det skydd i åtnjutande af frukterna af hans arbete och omkostnader, hvars beredande, i förening med tillgodoseendet af industriens intresse att få tillkomna uppfinningar bekantgjorda, utgör syftemålet för patentinrättningen, icke för närvarande lärer kunna uppvisas, anser Collegium äfven för sin del ifrågavarande inrättning böra inom vårt land fortfarande bibehållas.

Efter att sålunda hafva yttrat sig i den nu omförmälda principfrågan, öfvergår Collegium till angifvande af hvad Collegium vid granskning af det framlagda förslaget till förordning angående patent, och efter öfvervägande af hvad vederbörande deremot anmärkt, funnit vara att i saken eriura.

Enär, såsom nyss antydts, i syftemålet med tillerkännande af patent-skydd åt uppfinnare ingår, att den uppfinning, hvarå patent meddelas, äfven skall varda så tillförlitligt känd, att densamma efter patenttidens utgång må kunna industrien fullt tillgodogöras, samt detta i fråga om ett »alster» eller en tillverkning, stundom ej kan ske endast genom sjelfva varans beskrifvande eller företeende, och dessutom stadgandet i § 4 om åliggande att ingifva, bland annat, tydlig och fullständig beskrifning å uppfinningen väl bör anses innefatta ett åliggande att redogöra för *sättet att tillverka eller framställa varan*, der detta sätt innebär någonting för saken egen-domligt, så synes den i § 1 af förslaget förekommande bestämmelsen, att patent må meddelas å nya uppfinningar »af industriela alster» böra i så måtto fullständigas, att tillika varder uttryckt, att, för att uppfinning af industrielt alster skall vara hänförligt till föremålen för patent, beskaffen-heten icke blott af sjelfva alstret, utan äfven af det i uppfinningen in-gående sättet att tillverka eller åstadkomma detta alster skall vara behö-rigen framställt. Ett stadgande härom förekommer redan i nu gällande patentförordning af den 19 Augusti 1856 § 2, der föreskrifvet är, att patent medför uteslutande rätt endast att nyttja det eller de sätt eller medel för en uppfinnings användande, som af den sökande uppgifvas och beskrifvas; hvarjemte i § 6 af samma förordning stadgas, att patentsökande skall förete riktig och fullständig beskrifning äfven å sättet, huru upp-finningen skall användas, med hvilket uttryck lärer böra förstås, att äfven sättet för en varas tillverkning eller åstadkommande skall framställas. Nå- gon obefogad inskränkning i patenthafvares rätt kan genom en sådan be-stämmelse icke heller uppstå. Åstadkommandet af sjelfva varan är genom patentet skyddadt, och vill patenthafvaren under patentskydd använda äfven annat sätt, än det ursprungligen uppgifna, att tillverka varan, erbjuder för-slaget en särskild utväg dertill genom medgifvandet att få förändringen upptagen under så kalladt tilläggspatent.

I nu gällande patentförordning äro bland föremålen för patent, jemte »nya uppfinningar» af åsyftadt slag, särskildt upptagna äfven »förbättringar af äldre dylika uppfinningar, dock utan att sådant må till intrång i förut beviljad patenträttighet föranleda». På sätt styrelsen för Svenska Slöjd-föreningen vid § 8 af förslaget anmärkt, torde, om än sådana förbättrin-gar må kunna, till följd af det nya, hvari förbättringen består, sjelfve räk-nas till nya uppfinningar, likväl, till vinnande af mera tydlighet, skäl före-komma att äfven nu upptaga en bestämmelse i denna riktning, vare sig i

samband med bestämmelserna i § 1, såsom lämpligast synes vara, enär stadgandet är af allmän beskaffenhet och skulle beröra frågan om ett sjelfständigt patent eller ock vid sidan af föreskrifterna i § 8, i hvilken senare paragraf emellertid afses endast sådan förbättring af uppfinningen, som af patenthafvaren sjelf blifvit gjord, och hvarå han önskade endast ett sådant patent, som för sin giltighet vore beroende af giltigheten hos patentet å den hufvudsakliga uppfinningen.

§ 2. Den i § 2, andra punkten, förekommande, ur den Tyska patentlagen af den 25 Maj 1877 upptagna, bestämmelsen om uteslutande från föremålen för patent af »alster, som på kemisk väg eller genom blandning af särskilda ämnen framställes» skulle visserligen både medföra den i åtskilliga fall gynsamma verkan att inskränka en patentlags hämmande inflytelse på industriens frihet att omedelbarligen tillägna sig frukterna af gjorda framsteg och i ej oväsentlig mån leda till förenklande af lagens tillämpning; men då det, oaktadt hvad deremot blifvit sagdt och må kunna sägas, svårigen torde låta sig behörigen visas, att uppdraganden inom nu angifvet område skulle vara af ett slag så väsentligt skiljaktigt från uppfinningar inom andra till industrien hörande, för vinnande af patentskydd öppna områden, att dessa uppdraganden och användandet af desamma borde undantagas från nämnda skydd, genom hvilket förfarande äfven för landet vigtiga näringsgrenar, bland andra de, som för sina tillverkningar äro beroende af metallurgiska processer, komme att, ofta nog i hvad angår den väsentligare delen af tillverkningen, varda utan dylikt skydd, så synes det icke vara med följdriktighet fullt förenligt att från detta skydd undantaga uppfinningar af här åsyftade slag; hvadan i nyssberörda punkt ordföljden »eller alster, som på kemisk väg eller genom blandning af särskilda ämnen framställes» torde böra utgå.

§ 3. Då af ordalydelsen i § 3 skulle kunna komma att följa, att, om patentsökande för undfående i annat land af patent å uppfinning varit nödsakad att der offentliggöra beskrifning å samma uppfinning, denna af sådan anledning icke finge anses såsom ny och följaktligen patent å uppfinningen icke heller finge meddelas, men en dylik, utöfver hvad nu är stadgadt gående, inskränkning lär kunna medföra väsentliga, patentinrättningens ändamål motverkande, olägenheter, torde, på sätt styrelsen för Svenska Slöjdföreningen ock hemställt, böra i samband med bestämmelserna i § 3 af förslaget meddelas ett, i hufvudsak med hvad i § 5 af nu gällande patentförordning är stadgadt öfverensstämmande, förklarande af innehåll, att, om

någon å sin uppfinning erhållit patent utrikes och dervid varit nödsakad att offentliggöra beskrifning å uppfinningen, detta icke må utgöra hinder för honom att äfven här i riket undfå patent.

Enligt nu gällande patentförordning skall endast uppfinnare, svensk eller främmande, vara berättigad att undfå patent. Att patentskydd bör tillkomma endast uppfinnare eller hans rättsinnehafvare synes ock vara en förutsättning, som är omedelbarligen betingad af patentskyddets ändamål; och att jemväl Kommitterade såsom giltig upptagit denna förutsättning, framgår af deras uttalanden, bland annat, å sidorna 45 och 47 af betänkandet. Om äfven de i § 3 af förslaget meddelade stadganden jemförda med innehållet af 2:dra punkten i § 17 skulle anses för de flesta fall erbjuda en utväg till skyddande af uppfinnares rätt härutinnan, så lärer likväl, till förebyggande af vissa oegentligheter, missförstånd och tvister samt på skäl för öfrigt, som Öfverdirektören Styffe i sin yttrade särskilda mening för saken anført, och hvilka skäl äfven blifvit af styrelsen för Slöjdföreningen åberopade, ett uttalande i sjelfva författningen af berörda grundsats vara på sin plats, ehuru något åliggande för patentsökande att styrka sig vara uppfinnare naturligtvis icke kan föreskrifvas, utan hans uppgift i detta hänseende bör, hädanefter som hittills, få gälla till dess motsatsen visas; och torde alltså böra i författningen uttryckas, att endast uppfinnare, svensk eller främmande, eller hans rättsinnehafvare, skall vara till erhållande af patent berättigad. Af sakens beskaffenhet följer, att såsom uppfinnare må kunna antagas endast viss namngifven person eller vissa namngifna personer, och att således icke, såsom styrelsen för Svenska Slöjdföreningen synes haft för afsigt att ifrågasätta, samhälle, bolag, der ej detta består af särskildt namngifna personer, som förklarar sig hafva samfäldt gjort uppfinningen, eller sällskap kan betraktas såsom uppfinnare; hvilket emellertid icke hindrar, att, der uppfinnare visas hafva på sådan förening öfverlätit sin rätt, föreningen kan på grund deraf söka och undfå patent, liksom ock gifvet är, att beviljadt och vid laga kraft behållet patent kan, med den rätt, det för patenthafvaren medför, på dylik förening öfverlätas.

§ 4. Att vid ansökning om patent å uppfinning, för hvars framställande något slags afteckning jemte beskrifningen erfordras, ritning alltid skall ingifvas följer af sakens natur; men deremot lærer inlemnande af modeller eller varuprof icke annat än för särskilda fall vara nödigt eller ens alltid kunna åstadkommas; hvadan det vill synas lämpligt, att åliggandet härutinnan för patentsökande icke såsom nu skett i § 4 göres fullt likställigt med åliggandet att ingifva beskrifning och ritning.

Då dels, enligt förslaget, de handlingar, medelst hvilka uppfinningen skall framställas, böra genom patentmyndighetens försorg i hufvudsakliga delar i tryck offentliggöras, och för sådant ändamål ett exemplar af beskrifning och ritning, eller ritningar, måste till vederbörande för tryckningens verkställande aflemnas, dels vid patentbrevet äfven ritningar, der sådana skolat ingifvas, synas böra vara fogade, dels ett exemplar af ansökningshandlingarna böra förvaras i patentmyndighetens arkiv, samt, derest åstadkommandet af de för förstnämnda tvenne ändamål erforderliga handlingar skulle ske medelst kopiering vid patentmyndigheten, detta måste, i synnerhet hvad angår ritningarna, nödvändiggöra anställandet hos embetsverket af särskilda personer för dylikt arbetes utförande och föranleda en icke obetydlig kostnad för statsverket, hvilket kan undvikas genom att ålägga sökanden att sjelf ombesörja verkställandet af detta arbete, ett åläggande, som icke kan för honom medföra någon afsevärd olägenhet, så torde böra bland bestämmelserna i § 4 meddelas föreskrift derom, att beskrifning och dertill hörande ritning, eller ritningar, öfver uppfinning, hvarå patent sökes, skola ingifvas i tre exemplar.

§ 5. Med afseende å hvad här ofvan blifvit erinradt derom, att endast uppfinnare skulle vara till undfående af patent berättigad, torde, ur formel synpunkt sedt, böra bland de i § 5 mom. 1 omförmälda anledningar till afslag å patentansökning, äfven upptagas det fall, att sökanden icke behörigen anmält sig vara uppfinnare.

Derest den patentafgift, som första gången, eller vid ansökningshandlingarnes ingifvande, skall erläggas, varder bestämd att utgå med det belopp, Collegium vid § 7 skall i sådant hänseende föreslå, synes den i nyssnämnda § 5 mom. 1 upptagna föreskriften om rätt för patentsökande att, om patentansökningen varder afslagen, återfå hvad han kan hafva inbetalt utöfver hälften af första årets patentafgift böra i så måtto förändras, att bemälde sökande i det förutsatta fallet må ega återbekomma hvad han kan

hafva inbetalt utöfver en fjerdedel af den patentafgift, som skall vid ansökningshandlingarnas ingifvande erläggas.

Då det icke kan vara afsedt eller i sin ordning, att bilagor af hvad slag som helst skola jemnte beskrifningen å patenterad uppfinning i tryck offentliggöras, torde uttrycket »bilagor» i nämnda § 5 mom. 2 böra fullständigas till »erforderliga bilagor».

Det vid bestämmelserna i § 7 mom. 1 gjorda undantag för det fall, § 7.
som i § 9 åsyftas, eller att patentsökande utrikes före ansökningens ingifvande här erhållit patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, förutsätter, att patentmyndigheten, bland annat, alltid skulle hafva eller kunna hafva sig bekant berörda förhållande, hvilket, såsom lätt inses, ofta ej kan ega rum, der patentsökande ej sjelf anmäler saken eller han vill densamma fördölja; hvarjemte ock kan inträffa, att patentsökande erhållit patent å uppfinningen i flere land äfvensom att patenttiden der icke samtidigt går till ända. Af sådan orsak och på skäl, som vid § 9 än vidare skola anföras, föreslår Collegium, att i nyssnämnda moment orden »i de fall, som i 8 och 9 §§ omförmälas» må så förändras, att undantaget kommer att gälla endast det fall, som med föreskriften i § 8 afses.

Bland de ökade utgifter, som till följd af förslaget skulle för patentinrättningens vidmakthållande uppkomma, intaga kostnaderna för offentliggörandet af beskrifningar och ritningar ett ganska väsentligt rum. Nu har erfarenheten visat, att det största antalet af de beviljade patenten icke bibehållas vid gällande kraft under hela den medgifna patenttiden, och att ett ganska stort antal af dem förfalla redan under de två första åren efter utfärdandet. Har detta varit förhållandet innan någon patentafgift funnits åsatt, så kan af sagda erfarenhet hemtas stöd för det antagandet, att med åliggande att årligen betala en sådan afgift detta förhållande skall jemförelsevis än oftare förekomma, och att således mången gång blott den afgift, som skall erläggas vid ansökningens ingifvande, komme att inbetalas; till följd hvaraf ofta nog kostnaderna för offentliggörandet af de handlingar, som böra genom att i tryck utgifvas bringas till allmänhetens kännedom, icke skulle, der första afgiften sattes allenast till femtio kronor, kunna genom denna afgift betäckas. Dertill kommer ock, att för de i § 8 föreslagna tilläggspatenten, i fråga om hvilka kostnaderna för offentliggörandet af beskrifningar och ritningar stundom kunna uppgå till lika högt belopp som för dylika handlingar vid de ursprungliga patenten, afgift skulle erläggas endast en gång.

I betraktande häraf tillstyrker Collegium den förändring i afgiftsberäkningen, att den afgift af femtio kronor för år under de två första åren, hvilken förslaget upptager, måtte komma att på en gång för begge åren, och således med etthundra kronor, med ansökningens ingifvande erläggas. I sjelfva verket sker derigenom icke någon förhöjning i den för ursprungligen meddelade patent för de två första åren föreslagna afgiften, under det att den vid ansökningens ingifvande då erlagda patentafigiften jemväl komme att motsvara samma tid, inom hvilken uppfinningen i regeln skulle vara bragt i utöfning. Finnes denna förändring böra vidtagas, skulle detta påkalla en deraf föranledd förändring i innehållet äfven af momenten 2 och 3 i § 7.

§ 9. Å ena sidan följer af bestämmelserna i § 9, liksom af bestämmelsen i § 7, mom. 1, att patentmyndigheten för alla händelser skulle hafva sig bekant, om och när patentsökande utrikes erhållit patent å »samma eller väsentligen lika uppfinning», för att kunna afgöra för huru lång tid patentet skulle »meddelas», å andra sidan låter sig det i paragrafen med afseende å patent, som förut erhållits, begagnade uttrycket »det förra patentet» icke hänföras till annat förhållande, än att blott i ett land patent å uppfinningen vore beviljadt, under det att likväl patentskydd för uppfinning kan vara och i verkligheten ofta är medgifvet i flere andra land, innan patent å samma uppfinning här i riket sökes. Dels kunna dessa, utrikes beviljade, patent vara utfärdade å olika tider, hvarigenom patentens trädande i kraft i de särskilda landen icke infaller samtidigt, dels kan ock inträffa, att ett eller flere af dessa patent förfaller eller förfalla före den fastställda patenttidens utgång, hvadan det äfven af sådan anledning skulle blifva betydelselöst att föreskrifva, det vid fastställandet af patenttiden här i landet skulle tagas hänsyn till återstoden af patenttiden i annat land. Såsom bestämmelserna nu äro affattade, medgifva de derföre icke en följdriktig tillämpning, och deras upptagande i en författning skulle i flera hänseenden leda till förvecklingar, samt jemväl, och bland annat, påkalla den oegentligheten, att, der det undantagsförhållande möjligen förekomme, att visadt och känt vore, att patent erhållits i utlandet, innan patent här i riket söktes, patenttiden inom riket ofta nog, derest omständigheterna i afseende å patenttidens beräknande i annat land sådant föranledde, icke kunde, såsom eljest vore afsedt, utsättas i hela år, utan måste derutöfver beräknas äfven i månader och till och med i dagar.

Till undvikande af dessa motsägelser och olägenheter samt till verk-

ligt afhjelpande af det bristfälliga i den i § 5 af nu gällande patentförordning införda bestämmelsen, som skulle afse det internationella förhållandet beträffande patents giltighet, synes det ifrågavarande stadgandet böra, med uppställande, såsom utgångspunkt för patentets fortvaro, af den tid då patent å uppfinningen i utlandet *först* meddeladas, innefatta endast föreskrift derom att patent inom riket meddeladt å uppfinning, å hvilken patent dessförinnan utrikes erhållits, icke må ega gällande kraft för längre tid än det i annat land först beviljade patentet förblifver gällande. Det åsyftade ändamålet skulle såmedelst tillfullo vinnas; och befogenhet att öfvervaka, det patenthafvares tillgodonjutande af honom tillerkändt patentskydd icke sträcktes utöfver den tid, hvartill detsamma genom nyss angifna stadgande vore begränsadt, tillkomme en hvar, som funne sin rätt af obehöriga anspråk och åtgöranden i detta hänseende förnärmad.

På samtliga dessa skäl föreslår Collegium, att bestämmelserna i § 9 af förslaget må utbytas mot ett stadgande af följande innehåll: »Har någon, som utrikes, i ett eller flere land, erhållit patent å en uppfinning, derefter inom riket undfått patent å samma eller väsentligen lika uppfinning, må det senare patentet icke tillgodonjutas för längre tid än det i annat land först meddelade patentet å uppfinningen förblifver gällande.»

§ 10.

Den i § 10 af förslaget ifrågasatta förändring i hvad nu, enligt § 6 af gällande patentförordning, är stadgadt om åliggande för patentsökande, som icke är i riket bosatt, att hos det embetsverk, som handlägger patentärenden, för sig ställa ett i riket bosatt ombud, som har att i allt hvad patentfrågan angår å hans vägnar tala och svara, och hvilken förändring innefattar, att endast bevis om att ett sådant ombud blifvit stäldt skulle företes, samt att ombudet skall hafva att i patentfrågan endast svara, synes icke vara af beskaffenhet att böra vinna godkännande. Oafsedt att i paragrafen icke finnes angifvet, hos hvem ombudet skulle ställas och af hvem beviset att ombud blifvit stäldt skulle utfärdas, lærer det få antagas vara lämpligt, att sjelfva fullmakten, behörigen affattad och styrkt, företes hos den embetsmyndighet, som skall handlägga saken, hvilken bemyndigandet angår, och dervid jemnväl har att granska fullmaktens beskaffenhet, liksom ock påkalladt är, att fullmakten skall lyda å behörighet icke blott att för hufvudmannen svara, utan äfven att för honom tala; af hvilket senare det, förutom i hvad angår sjelfva ansökandet om patent, hvilket väl måste betraktas såsom hänförligt till hvad med uttrycket »tala» förstås, äfven för öfrigt, i motsats till hvad Kommitterade förmenat, ofta nog kan göras be-

hof, då ombudet i saknad af sådant bemyndigande icke kan anses vara befogadt, exempelvis, att, såsom ej sällan önskas och begäres, få göra ändringar eller uteslutningar i eller tillägg till patenthandlingarnas innehåll, eller, der sådant äskas, få återbekomma och utqvittera dessa handlingar, innan de varda till pröfning föredragna. Collegium hemställer således, att i detta hänseende måtte bibehållas det stadgande, som härutinnan för närvarande skall tjena till efterrättelse, hvilket skulle erfordra en deraf föranledd förändring i nämnda § 10 mom. 1 och 2 äfvensom i § 13.

§ 11 och
12.

De i §§ 11 och 12 upptagna bestämmelser innebära likaledes en förändring i hvad nu är föreskrifvet, hvilken icke heller synes vara att förorda. Att en blott *anmälan* af patenthafvare, att han fullgjort ett åliggande, i afseende å hvilket en underlåtenhet för honom medför patenträttens förlust, skulle kunna tillmätas något egentligt vitsord torde icke vara öfverensstämmande med hvad eljest är stadgadt om beskaffenheten af laga bevis. Utan att öfverskatta det verkliga värdet af det nu föreskrifna sättet att styrka, det utöfning af patenterad uppfinning kommit till stånd och fortsättes, lärers detsamma likväl kunna och böra tillerkännas en annan betydelse än den, som i detta hänseende kan tilläggas en blott anmälan af patenthafvaren sjelf. Dessutom är ordalydelsen i § 11 angående hvad af denne skulle anmälas, eller »huruvida och i hvilket omfång han inom riket är i utöfning af den patenterade uppfinningen» sådan, att den saknar erforderlig bestämdhet, honom till efterrättelse och vederbörande embetsmyndighet till säker ledning för sakens bedömande i fråga om den i § 22 öförmälda åtgärd. Vid en sammanställning af innehållet i nämnda § 11 med bestämmelserna i § 12 vill det i sjelfva verket synas, såsom om all påföljd af underlåtenhet att iakttaga föreskriften att bringa uppfinningen i behörig utöfning inom riket skulle varda beroende endast deraf, att sådant åtal, som i § 18 må vara åsyftadt, komme att anställas; och dessa bestämmelser torde jemnväl i öfrigt, såsom ock Öfverdirektören Styffe i vissa delar, på angifna skäl, erinrat, svårligen kunna medföra den med dem afsedda verkan. Af dessa bestämmelser synes dels medgifvandet att under viss tid få *nedlägga* utöfningen både vara obehöfligt och kunna leda till ett kringgående af författningen, dels det uppställda undantaget från påföljden af försummad utöfning, att nemligen denna påföljd icke skulle inträda, derest »patenthafvaren förmår visa giltig anledning till berörda underlåtenhet», vara egnadt att lemna ett utrymme för *vilkorligheter* vid författningens tillämpning, som icke kan vara hvarken lämpligt eller önskvärdt. Den om-

ständigheten, huruvida patenthafvare utöfvat sin uppfinning oafbrutet under hela året, eller om han blott under en del af året varit i utöfning af uppfinningen, synes icke böra göras till föremål för några särskilda lagbestämmelser. Hufvudsaken måste vara, att uppfinningen i behörigt omfång inom riket utöfvats och utöfvas under hvarje år, sedan utöfningen skolat taga sin början; och derest någon anledning, hvars egenskap af att vara »giltig» skulle af domstol pröfvas, finge förebäras såsom lagstadgad ursäkt för underlåtenhet att bringa uppfinningen i utöfning, skulle tvifvelsutan lika talrika fall förekomma, då sådana anledningar af mångahanda slag, exempelvis bristande tillgång å medel, m. m., åberopades, som det för domstolarne skulle varda vanskligt att med enhet i förfaringssätt afgöra, hvilken eller hvilka af anledningarna borde anses giltiga eller icke. Att, på sätt i Öfverdirektören Styffes förslag äfven synes vara åsyftadt, till det embetsverk, som hade att bevilja patent, förlägga befattningen med att pröfva ansökning om befrielse från utöfningen af patenterad uppfinning skulle för denna embetsmyndighet medföra enahanda vansklighet som för domstolen i afseende å fråga om nyssnämnda anlednings giltighet. Skulle något särskildt, af olyckshändelse eller dermed jemnförlik orsak föranledt, förhållande, som omöjliggjorde, eller i synnerligt hög grad försvårade utöfningens bringande till stånd eller fortsättande, inträffa, kunde fråga om uppskof härutinnan få, genom underdånig ansökning i ämnet, underställas Kongl. Maj:ts egen Nådiga pröfning. Deremot synes patentmyndigheten kunna hädanefter som hittills tillerkännas behörighet att vid ansökning om patent, på särskild framställning, medgifva, i den mån uppfinningens beskaffenhet och omfattning dertill föranleda, anstånd med uppfinningens försättande i utöfning högst två år.

Hvad angår den omfattning, i hvilken uppfinningen skulle bringas i utöfning och patenthafvaren borde styrka utöfningen ega rum, torde denna omfattning böra bestämmas så, att den afsåge ej mindre, att patenthafvaren vore i »full» utöfning af uppfinningen och således icke blott i en viss del eller i vissa delar utöfvade densamma, än äfven att utöfningen egde rum i något väsentligare omfång, hvilket senare skulle, med iakttagande af att i uttrycket ej inlades en alltför vidsträckt mening, kunna, såsom Öfverdirektören Styffe ifrågasatt, betecknas dermed, att utöfningen skulle vara »yrkesmässig».

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, föreslår Collegium, att i stället för de i §§ 11 och 12 upptagna bestämmelser måtte meddelas stad-

ganden i det syfte: att patenthafvare skall inom två år från den dag patentet utfärdades hafva bragt den patenterade uppfinningen i full och yrkesmässig utöfning inom riket, dock att patentmyndigheten må ega att vid patentets beviljande, på derom gjord framställning, och i den mån uppfinningens beskaffenhet och omfattning sådant föranleda, utsträcka nämnda tid till högst fyra år; att patenthafvare skall före utgången af den sålunda bestämda tiden hos patentmyndigheten behörigen styrka sig vara inom riket i full och yrkesmässig utöfning af den patenterade uppfinningen; samt att af patenthafvaren sedermera skall före utgången af hvarje efterföljande patentår likaledes styrkas, att han är inom riket i full och yrkesmässig utöfning af den ifrågavarande uppfinningen; och att, der något af dessa patenthafvarens åligganden icke fullgöres, patentet skall vara förverkadt.

§ 13. Enär de fall af underlåtenhet att ställa ombud, som i §§ 10 och 13 omförmälas, lära vara af hufvudsakligen enahanda beskaffenhet, torde stadgandet om påföljden i § 13 böra gifvas enahanda innehåll, som motsvarande stadgande i § 10, sådant detta här ofvan blifvit ifrågställt.

§ 15. Ehuru det i § 15 mom. 1 åsyftade skydd mot patenthafvares anspråk torde, åtminstone i de allra flesta hänseenden, följa redan af innehållet i § 3 jemfördt med innehållet i 2:dra punkten af § 17, så synes någon olägenhet icke böra härflyta från ett bibehållande äfven af den i sagda moment förekommande bestämmelse.

§ 17. Med afseende å hvad ofvan blifvit föreslaget angående uttalande af den grundsats, att endast uppfinnare skall vara till erhållande af patent berättigad, torde den i den nyssnämnda 2:dra punkten af § 17 förekommande bestämmelsen böra gifvas en sådan utsträckning, att på grund deraf enhvar, som funne den, hvilken undfått patent, hafva oriktigt uppgifvit sig såsom uppfinnare, må, i likhet med hvad nu är stadgadt, ega föra talan om patentets ogillande.

§ 18. Vinner hvad i fråga om förändring af innehållet i §§ 11, 12 och 13 här ofvan blifvit hemställt nådigt godkännande, skulle detta föranleda ett angifvande i den i § 18 upptagna bestämmelsen, att den der afsedda talan må föras äfven i de fall, de här omförmälda förändringarna angå.

§ 20. I nu gällande patentförordning äro i § 1 meddelade positiva och direkta bestämmelser i fråga om de rättigheter, beviljadt patent medför. I förslaget deremot finnas dessa rättigheter endast negativt och indirekt angifna genom de i § 20 upptagna stadganden om förbud för annan att, utan patenthafvares medgifvande, i viss särskildt nämnd omfattning till-

verka eller till salu hålla vara eller använda tillverkningssätt, hvarå patent inom riket åtnjutes.

Mot den i berörda § 20 mom. 1 förekommande bestämmelse att sagda förbud skulle gälla endast för det fall, att den i momentet åsyftade verksamheten öfvades »yrkesmässigt», i följd af hvilken bestämmelse, den der eger en motsvarighet äfven i Tyska patentlagen, förbudet icke skulle träffa åtgärden att för eget behof tillverka vara eller använda tillverkningssätt, hvarå patent åtnjutes, kan utan fråga erinras, att den, såsom ock Styrelsen för Svenska Sköjdföreningen anmärkt, lemnar tillfälle öppet, eller rum för möjlighet, att i ej oväsentlig mån för patenthafvare förringa värdet af hans patent; och ehuru det visserligen å andra sidan icke håller låter sig förnekas, att olägenheter och förvecklingar kunna uppstå genom patenthafvare tillerkänd behörighet att göra sin uteslutande rätt att tillverka en vara eller använda ett tillverkningssätt gällande äfven inom områden, der vidtagandet af åtgärder och förefallande bestyr icke äro i egentlig mening till industriel verksamhet hänförliga, synes dock anledning förekomma att ifrågasätta, huruvida den omförmälda begränsningen »yrkesmässigt» må kunna utgå. Vid det förhållandet, att meddeladt patent å uppfinning fortfarande skulle, med framställande af dennas beskaffenhet, offentliggöras, och den omständigheten att uppfinningen är patenterad sålunda bör kunna antagas varda bragt till allmänhetens kännedom, torde skäl icke heller saknas att ifrågasätta, huruvida det medelst ordet »*veterligen*» i mom. 2 af paragrafen gjorda förbehåll kunde, beträffande öfverträdelse af förbudet i fråga om tillverkning af patenterad vara och användande af patenteradt tillverkningssätt, uteslutas, hvilket torde vara befogadt företrädesvis i hvad angår den, som må finnas »yrkesmässigt» öfva en slik tillverkning eller använda ett slikt tillverkningssätt. Att för behörighet att »*till salu hålla*» varor, å hvilka patent inom riket är gällande, skulle erfordras patenthafvares medgifvande lærer väl icke vara afsedt att tagas i annan mening, än att varorna skola vara i behörig ordning tillkomna och således enligt patentförfattningen till försäljning lof gifna.

Beträffande det i paragrafen föreslagna *minimibeloppet* af böter för öfverträdelse af förbudet, vill det synas, som om detta belopp, åtminstone derest ett bibehållande af den förenämnda inskränknigen af förbudet till »yrkesmässigt» utfövande af uppfinningen möjligen skulle ifrågakomma, skäligen kunde och borde, på sätt jemnväl Styrelsen för Svenska Sköjdföreningen förordat, höjas till ett hundra kronor, eller till det belopp, hvilket

i nu gällande patentförordning är såsom minimum af böter för intrång i patenträtt stadgadt; hemställande Collegium för öfrigt, huruvida i paragrafen må upptagas stadgande äfven derom, att den, som gjort sig skyldig till förbrytelse emot hvad i paragrafen är föreskrifvet, skall förpligtas att gälda *skada*, som af förbrytelsen uppstått.

Den i fråga om innehållet af § 13 här ofvan föreslagna förändring skulle erfordra, att hänvisning äfven till den dermed afsedda bestämmelsen infördes bland de i § 20 mom. 1 gjorde undantagen från det förbud samma moment innefattar.

§ 22. I afseende å föreskrifterna i § 22, skulle de vid §§ 11 och 12 föreslagna förändringarna påkalla, det ordföljden »att om uppfinningens utöfning göra anmälan», blefve utbytt mot en bestämmelse, lämpad efter sagda förändringar, och sålunda angifvande, att förhållandet anginge patenthafvares underlåtenhet att behörigen styrka, att han vore inom riket i full och yrkesmässig utöfning af uppfinningen.

§§ 23 och 24. Ut i §§ 23 och 24 stadgas, hurusom till pröfning af ansökningar om patent skall bildas inom Collegium en särskild afdelning, bestående af två dess ledamöter och tre i tekniska ämnen kunnige män, dem Konungen för viss tid förordnar, och att å denna patentafdelning ej må fattas beslut, der ej minst en af Collegii ledamöter och två af de särskildt förordnade äro tillstädes; men hvarken här eller annorstädes i författningsförslaget är *det förhållande, hvori nämnda afdelning är afsedd att stå till Collegium*, med tillräcklig tydlighet och noggrannt uttryckt, helst som, bland annat, intet säges om hvem, Afdelningen eller Collegium, skall underskrifva och utfärda patentbrefven, och, medan, jemlikt ifrågavarande §§ pröfnings- och beslutanderätten i afseende å patentfrågor synes vara förlagd uteslutande till Afdelningen, § 5 tyckes deremot gifva vid handen, att Collegium såsom sådant äfven skall ega pröfningsrätt.

Collegium, som delar kommitterades åsigt om lämpligheten och nödvändigheten deraf att, såvida patentärenden skola fortfarande tillhöra Collegium, en särskild afdelning derinom, vid hvilken tekniskt bildade personer anställas, varder till dessa ärendens behandling inrättad, samt jemväl föreställer sig, att antalet af nämnda tekniska personer icke, med afseende på mångfalden och de olika arterna af förekommande industriella uppfinningar, hvarå patent sökas, ens för det närvarande bör bestämmas till färre än tre, anser sig böra i underdånighet tillkännagifva, huru, enligt Collegii förmenande, nämnda afdelning, den der torde kunna benämnas Patentbyrå,

lämpligast må, med hänsyn till åligganden och befogenhet, uti Collegium inordnas.

Enär det måste vara med sakeus natur mest öfverensstämmande, att ansökningar om patent å uppfinningar, hvad det tekniska deraf vidkommer, varda af den särskilda afdelningen, i hvilken flertalet skall af tekniskt bildade personer bestå och Collegii ledamöter, hos hvilka tekniska insigter lära icke kunna med skäl alltid förutsättas, blott utgöra ett mindre tal, slutligen pröfvade, synes det mindre följdriktigt, ej blott att ansökningarna i berörda afseende skulle, sedan de en gång varit föremål för Afdelningens pröfning, underkastas ytterligare behandling i Collegium, dervid de sakkunniges beslut skulle kunna ändras, men äfven att Collegium, som blott genom delegerade tagit del i ärendenas handläggning, skulle i sin helhet underskrifva patentbrefven. Rättast synes att Afdelningen bör bära hela ansvaret för sina åtgöranden och till uttryck af sådant ansvar, underskrifva de patentbref som utfärdas. Nu innebär likväl ett patentärende visserligen hufvudsakligast tekniska saker, men derjemte, om än till en underordnad del, äfven någonting rent formelt och administrativt, för tillgodoseendet af hvars fordringar Collegium föreställer sig, att vissa dess ledamöter föreslagits skola å patentafdelningen deltaga. Då med dennas sammansättning emellertid möjligen kunde inträffa, att sistnämnde ledamöter, hos hvilka sakkunskap uti förevarande afseende lär kunna påräknas, blefve af de tekniske bisittarne öfverröstade, synes böra stadgas, att, derest i berörda del skiljaktiga meningar emellan Collegii ledamöter, å ena sidan, och de tekniske bisittarne, å andra sidan, eller ock emellan förstnämnde ledamöter inbördes å Afdelningen uppstå och icke kunna sammanjemkas, ärendet, hvad mer berörda del vidkommer, skall underställas Collegii pröfning och afgörande, innan patentbref utfärdas. Detta utfärdande synes derefter då, liksom i alla öfriga fall, böra ske genom patentafdelningen, hvarvid dock, för be-tecknande af dennas beroende af Collegium, patentbrefven torde böra på Kongl. Maj:ts och Rikets Commerce-Collegii vägnar och under dess sigill af patentbyrån underskrifvas.

Skälet till det sålunda förordade tillvägagåendet är emellertid icke endast, att patentbyrån må behörigen känna och jemväl i allmänhetens ögon bära ansvaret för patentärendenas hufvudsakliga behandling, ehuru otvifvelaktigt å denna omständighet måste fästas stor vikt, utan ock att ärendenas handläggning på sådant sätt bör, enligt Collegii åsigt, icke obetydligt vinna i enkelhet och tidsbesparing. Ty, derest den särskilda afdelningen blott

till Collegium ingåfve skriftligt yttrande öfver en patentansökning och denna sedermera komme att i allt öfrigt af Collegium behandlas, skulle, för så vidt Collegium kan inse, följden blifva, att samma ärende utgjorde föremål för tvefald föredragning och intoges uti tvenne protokoll, först i Afdelningens, hos hvilken, enär dervarande flera ledamöter kunna i ämnet hysa olika åsikter, ett protokoll lär i alla fall böra föras, och vidare i Collegii protokoll. Det torde äfven böra tagas i nådigt öfvervägande, huruvida ej för ytterligare besparing af tid, med antagande af hvad Collegium här ofvan föreslagit om afdelningens underställande till Collegii pröfning af formfrågor rörande patent, skulle under alla omständigheter vara tillfyllestgörande, att endast en af Collegii ledamöter åläggas att å afdelningen deltaga.

Då till afdelningens åligganden skulle höra ej mindre pröfningen af alla patentansökningar och utfärdandet af patentbref, utan ock förandet af patentregister med deri erforderliga anteckningar angående patents förfallande eller öfverlåtelse äfvensom bestyret med kungörandet i den officiella tidningen om beviljade och förfallna patent samt offentliggörandet genom tryck af patentbeskrifningarna jemte erforderliga bilagor i hufvudsakliga delar, synes redan deraf otvetydigt framgå, att icke ringa arbetskrafter äro till bestridandet, af dessa göromål af nöden. Och enär ytterligare tillkommer, att å afdelningen ej mindre måste föras protokoll och uppsättas samt expedieras sådana utlåtanden, som det enligt § 25 åligger patentafdelningen att afgifva, än äfven, om med patentinstitutionen skall vinnas i någon fullständigare mån det gagn för den inhemska industrien, som åsyftas, bör finnas en sakkunnig tjänsteman, hvilken ordnar och har uppsigt öfver patentarkivet samt kan tillhandagå allmänheten med nödiga upplysningar derur af flerehanda slag, bland annat, då till exempel person söker utfinna någon ny metod för en varas tillverkning, om de uppfinningar i angifven syftning, hvilka redan blifvit här i riket eller utrikes patenterade, synes det Collegium, att antalet af de tjänstemän, som borde å patentbyrån anställas med afsigt att åt dem gifva full sysselsättning, svårigen kan sättas till mindre än två, nemligen en sekreterare eller notarie och en arkivarie, med den fördelning af göromålen dem emellan, som uti en blifvande arbetsordning komme att närmare bestämmas. Att uppdraga bestridandet af nämnda göromål åt Collegii nuvarande tjänstemän, hvilkas tid för visso är tillräckligt upptagen af desses hittills hafda åligganden, och af hvilka särskildt Collegii sekreterare är mer än billigt öfverhopad af göromål och därför

lärer skäligen kunna behöfva den lindring deri, som af patentbrefvens utfärdande genom byrån blefve en följd, lärer, oafsedt nu antyddas omständigheter, dessutom med behörigt aktgifvande på sakförhållanden icke vara görligt. På sådana grunder anser sig Collegium böra i sammanhang med detta sitt utlåtande öfver ifrågavarande förslag till förordning angående patent, underdånigst fästa Eders Kongl. Maj:ts uppmärksamheten å nödvändigheten att i nåder bereda erforderliga medel för aflönande af ofvanberörda tjänstemän å patentbyrån; hvarjemte, då en lokal, hvarest såväl beskrifningarne å här i riket meddelade patent med dertill hörande ritningar och modeller eller varuprof samt hvad af dylik art från främmande land rörande der utfärdade patent kan förvärfvas, som ock de industriela mönster och modeller samt varumärken, för hvilka jemlikt ifrågakomna särskilda författningar skydd beviljas, jemte nödig litteratur i sådana ämnen, må på ett ändamålsenligt sätt kunna förvaras och för allmänheten hållas tillgängliga, varder af behofvet oundgängligen påkallad, Eders Kongl. Maj:t tacktes vara betänkt på att i nåder låta för anskaffande af en dylik lokal vidtaga erforderliga åtgärder.

Utdrag af det hos Collegium vid ärendets slutliga handläggning förda protokoll, innefattande yttrad särskild mening i en till ärendet hörande fråga, bifogas i underdånighet, och Collegium framhärdar med djupaste vördnad,

Stormäktigste, Allernådigste Konung
Eders Kongl. Maj:ts

underdånigste, tropligtigste
tjenare och undersåtar
C. Fr. Wærn.

S. J. Stenberg.

Stockholm den 18 Juni 1880.

L. S.
J. Meijer.

*Utdrag af protokollet hos Kongl. Maj:ts och
Rikets Commerce-Collegium den 18
Juni 1880.*

Närvarande:

Herr t. f. Presidenten Wærn,
Herrar Commerceråden af Ström,
Grönlund.
Stenberg,
Adjungerade ledamoten, Sekreteraren Hegardt.

Sedan Kongl. Maj:t genom nådig remiss anbefallt Kongl. Collegium att, efter vederbörandes hörande afgifva underdånigt utlåtande i anledning af ett af dertill i nåder förordnade Kommiterade den 6 November 1878 till Kongl. Maj:t afgifvet betänkande angående, bland annat, patentskydd, med dervid fogadt förslag till förordning angående patent, samt, efter det infordradt yttrande i ämnet från Styrelsen för Svenska Slöjdföreningen till Collegium inkommit, ärendet blifvit, på föredragning af Herr Commerce-rådet Stenberg, vid flere särskilda sammanträden af Collegium handlagdt, dervid äfven dels förehafts en till Collegium medelst nådig remiss öfverlemnad underdånig framställning i ämnet af W. Wenström med flere, dels anmälts vissa af Herr Statsrådet och Chefen för Kongl. Civildepartementet till Collegium aflemnade, till bemälde chef af Civilingeniören L. A. Groth ingifna, handlingar angående en i Paris år 1878 hållen kongress för öfverläggningar rörande industriel eganderätt; så afslutades nu granskningen af nämnda förslag till förordning angående patent, hvarefter Collegium beslöt underdånigt utlåtande af innehåll, som registraturet utvisar.

Under öfverläggningen i ämnet hade Herr Commercerådet Stenberg, beträffande den del af ärendet, som afsåges i §§ 23, 24 och 25 af berörda förslag till förordning, yttrat en mening skiljaktig från den hvarom Collegii flertal i denna del nu sig förenat, samt dervid anfört följande, hvilket af honom nu åberopades, nemligen:

»Huru än den embetsmyndighet, som skall handlägga patentärenden, må komma att anordnas, erfordras, från den synpunkt sedt, ur hvilken patentväsendet blifvit i förslaget betraktadt, för dessa ärendens ändamåls-

enliga behandling, såväl författningskunskap och embetsmannaförfarenhet som tekniska insigter. För beredandet af tillfälle att tillgodogöra sig sistnämnda slags insigter är nödigt, att vid embetsmyndigheten finnes tillgång å lämpliga, i tekniska ämnen särskildt sakkunnige personer. Men liksom de, af hvilka författningskunskapen och embetsmannaförfarenheten skola representeras, icke torde böra åläggas att befatta sig med annat än hvad till deras område hör, så och då syftet med de tekniska fackmännens anställande icke håller kan vara annat, än att de skulle taga befattning allenast med de detaljer af patentärendena, i hvilka de äro sakkunnige, och för hvilkas utredande och bedömande de äro särskildt anställda, eller den rent tekniska delen af nämnda ärenden, synas dessa personer icke böra tagas i anspråk för, eller gifvas i uppdrag att inlåta sig på, handläggandet af frågor i ämnet, hvilka icke äro till föremålen för den påräknade sakkunskapen hänförliga.

Genom vidtagandet af en sådan anordning, som den i §§ 23 och 24 af förslaget ifrågakända, samt bildandet af den derstädes omförmälda »särskilda afdelning», i fråga om hvars befattning med patentärenden för öfrigt icke är i förslaget lemnad annan antydning, än att den vore afsedd för »pröfning af ansökningar om patent», under det att, bland annat, icke är angifvet af hvem, antingen af Commerce-Collegium eller af den särskilda afdelningen, patentbrefven borde utfärdas, skulle emellertid inom nämnda afdelning icke blott Collegii ledamöter eller ledamot deltaga i beslut angående rent tekniska frågor och dertill, så vidt de tekniska fackmännen stannade i olika meningar angående sådana frågor, för vissa fall nödgas i dem afgifva utslagsröst, samt de tekniskt sakkunnige deltaga i beslut angående detaljer, som icke tillhörde dessa frågor, utan, enär antalet af de »särskildt förordnade», eller de »i tekniska ämnen kunnige män», alltid komme att inom afdelningen vara det öfvervägande, besluten äfven i rent administrativa frågor i regeln komma att af de tekniske fackmännen afgöras.

Jag föreställer mig, att saken kunde på ett lämpligare och äfven enklare sätt ordnas, om vid den embetsmyndighet, vare sig Collegium eller någon annan, som skulle handlägga patentärenden, anställdes ett behöfligt antal i tekniska ämnen kunnige, för viss tid förordnade män, med åliggande att, under tjenstemanna-ansvar, i tekniskt hänseende granska de till embetsmyndigheten inkomna patenthandlingar och deröfver i berörda hänseende afgifva de yttranden, till hvilka omständigheterna funnes för-

anleda, hvarefter dessa yttranden kunde, i hvad anginge den nämnda tekniska delen af saken, läggas till grund för embetsmyndighetens beslut i ärendet; hvilket beslut sedermera komme att i embetsmyndighetens namn eller å dess vägnar expedieras. Antalet af bemälde sakkunnige synes, med afseende å mångfalden af de olika föremål, å hvilka patent kan sökas, böra till en början, på sätt Kommitterade föreslagit, bestämmas åtminstone till tre; helst det äfven läser böra tillhöra desse sakkunnige ej mindre att bedöma hvad af inkomna beskrifningar å uppfinningar är nödigt att, vid det åsyftade offentliggörandet af uppfinningarna, för dessas nöjaktiga framställande i tryck upptaga, samt att, i händelse dervid i någon del en sammanfattning eller ett förtydligande af en beskrifning skulle erfordras, en dylik åtgärd verkställa, än ock för öfrigt afgifva de upplysningar och yttranden, som af vederbörande kunde, beträffande tekniska, till patentväsendet hörande frågor af dem äskas. För det fall, att pröfningen af patentansökningar och beviljandet af patent, med de till dylika ärenden hänförliga bestyr, skulle finnas böra fortfarande af Commerce-Collegium omhänderhafvas, synes föredragningen af dessa ärenden kunna, sedan den nyssnämnda granskningen i tekniskt hänseende blifvit af merabemälde sakkunnige verkställd och yttranden i ämnet af dem afgifvits, på enahanda sätt som öfriga till Collegii handläggning hörande ärenden, af en bland Collegii ledamöter bestridas, dock utan att den rent tekniska delen af saken gjordes till föremål för pröfning å Collegii sida i annan mån, än att dervid tillsåges, det afgifvet yttrande innehölle hvad detsamma i och för författningens tillämpning borde innehålla.

Att då, vid utförandet af den, de tekniske fackmännen åliggande granskning, skäl till anmärkning mot beskrifning och ritning eller ritningar, eller ock mot sjelfva uppfinningens beskaffenhet, förekomme, jemväl det väsentligaste af anledningen eller anledningarna till anmärkningen skulle behörigen antecknas läser vara gifvet; men detta synes ej påkalla någon anordning af särskild protokollsföring i vanlig mening, helst fackmännen sjelfve lära vara bäst i tillfälle att nöjaktigt äfven i skrift upptaga anmärkningsanledningarna. Af någon synnerlig omständlighet vid de förberörda yttrandenas uppsättande synes icke håller göras behof. Det är endast sjelfva resultatet af de tekniska fackmännens granskning, som för Collegium vore behöfligt att känna; och detta resultat kunde i all korthet, i allmänhet till och med genom ifyllandet af för ändamålet anordnade tryckta blanketter angifvas, så att någon vidlyftighet vid affattandet af

dessa yttranden ingalunda erfordrades. Skulle skiljaktiga meningar hos de tekniske fackmännen någon gång uppstå, synas de äfven derom sjelfve kunna göra nödig anteckning. Som det emellertid för främjandet af sakens bestämmeelse är af vigt att hafva på ett ställe sammanförda och ordnade alla patentväsendet angående handlingar och afteckningar äfvensom dithörande modeller och varuprof, hvilka handlingar, afteckningar och effekter böra hållas för allmänheten tillgängliga, påkallas häraf en för detta ändamål lämplig lokal, der berörda samlingar kunde inrymmas, och i hvilken lokal likaledes kunde förvaras de, under förutsättning att ifrågakäldt skydd för mönster och modeller samt varumärken varder under en eller annan form beviljadt, i sådant hänseende uppkommande samlingar af dithörande effekter och afteckningar. Tillika måste det blifva af nöden att anställa en tjänsteman dels för upprättandet och förandet af behöfliga register så öfver beviljade patent, med upptagande af hvad i fråga om dem bör antecknas, m. m., som öfver mönster och varumärken, dels för vårdandet och tillgänglighållandet för allmänheten af här omförmälda handlingar och effekter, af hvilka så väl de med patentansökningar ingifna beskrifningar och ritningar som ock samlingarna af mönster och varumärken tvifvelsutan komma att, oaktadt föremålens bekantgörande genom tryck, af allmänheten i ganska vidsträckt omfattning, för jemförelser och inhemtande af närmare kännedom i öfrigt om föremålen, begagnas. Då det derjemte måste vara af fördel, att den person, hvilken dessa bestyr skulle åligga, jemväl hade befattning med hvad till patentärendens expedierande hörde samt dy-medelst kunde, genom att få odeladt egna sig åt sysselsättningen med dessa bestyr och ärenden, varda såväl med alla detaljer af densamma mera förtrogen, som ock bättre än eljest i tillfälle att med upplysningar i ämnet gå allmänheten tillhanda, synes det mig vara att förorda, att bemälde tjänsteman skulle vid föredragning af patentärenden hos Collegium föra protokollet samt uppsätta och ombesörja expedierandet af patentbrefven; hvarigenom äfven skulle beredas den sekreterare, som hittills haft expeditionen af dessa bref sig ålagd, en, med afseende å hans öfriga göromål, behöflig lättnad. Enär alltså ifrågavarande tjänsteman skulle med befattningen att upprätta och föra de särskilda, en synnerlig noggrannhet fordrande, registren samt att vårda och tillhandahålla allmänheten samlingarna, förena göromål äfven som protokollsförande och sekreterare för berörda ärenden, samt dessa bestyr måste anses komma att upptaga hela hans arbetstid och dertill, såsom antydt blifvit, äro i vissa delar af ganska grannlaga beskaffenhet, synas

hans aflöningsförmåner ock böra med hänsigt till samtliga dessa omständigheter och de på honom ställda anspråk bestämmas.

För att gifva en benämning åt sammanfattningen af de arbetskrafter, som hade att utföra hvad, å ena sidan, de i tekniska ämnen sakkunniga männen samt, å andra sidan, nyss omförmälde tjänsteman skulle hafva att ombesörja och förrätta, kunde i sådant hänseende väljas namnet: Patentkontor eller Patentbyrå. I detta kontors eller denna byrås lokal skulle då såväl de tekniske fackmännen sammankomma för handläggande af dem tillhörande delar af patentärendena, som den ifrågavarande tjänstemannen hafva sin arbetsplats; hvarjemte i samma lokal skulle finnas att tillgå, förutom ofvannämnda samlingar, jemväl de tryckalster i ämnen rörande patentväsendet och tekniska uppfinningar samt mönsterskydd och varumärken, hvilka må pröfvas erforderliga eller kunna af vederbörande inom eller utom landet till Collegium insändas.

I den mån patentärendenas antal må komma att ytterligare tilltaga och de förberörda samlingarna må ökas, eller omständigheterna i öfrigt må dertill föranleda, torde äfven kunna varda behöfligt att vid patenkontoret eller patentbyrån jemväl anställa en tekniskt bildad assistent, för att gå allmänheten tillhanda med förevisande af och redogörande för modeller och ritningar m. m., samt handhafva de å kontoret eller byrån befintliga tryckalster äfvensom föra ändamålsenligt anordnad förteckning eller katalog öfver dessa alster; och skulle en sådan assistent finnas böra redan från början anställas, har jag för min del icke något att deremot erinra.

Hvad slutligen beträffar de i § 25 af förslaget omförmälda förfrågningar, följer af det redan anförda, att de af dylika förfrågningar föranledda utlåtanden skulle, så vidt saken angår tekniska ämnen, af de i dessa ämnen kunnige männen afgifvas, för att af Collegium vederbörande tillställas.»

Den af Herr Commercerådet Stenberg yttrade skiljaktiga mening hade biträdts af adjungerade ledamoten, sekreteraren *Hegardt*, hvilken nu för sin del likaledes åberopade hvad sålunda blifvit anfördt.

In fidem

B. Fock.

II.

Till Kongl. Majt:s och Rikets Kommers-Kollegium.

Med anledning af att Kongl. Kommers-Kollegium i brefvet den 4 Februari 1879 på nådig befallning anmodat Styrelsen för Svenska Slöjdföreningen att afgifva utlåtande öfver det förslag till förordningar angående patentskydd samt skydd för industriela mönster och modeller samt varumärken, som afgifvits af dertill i nåder förordnade komiterade, får Styrelsen till en början meddela, att hon för granskning af dessa frågor tillsatt tvenne Komitéer, nämligen en för patentfrågan och en för frågan beträffande skydd för mönster och modeller samt varumärken, och att i den förra Komitén hafva såsom ledamöter arbetat: Herr Rådmannen A. Ulrich, Herr Professoren G. R. Dahlander samt Herrar Ingeniörerna L. A. Groth och E. A. Wiman; och såsom ledamöter i den senare: Herr Major A. Björkman, Herr Fabriksidkaren Carl Arnberg, Herr Lektorn Magnus Isæus, Herr Brukspatronen G. H. Stråle samt Häradshöfdingen Claes Westman.

Det är på dessa Komitéers, till Styrelsen afgifna utlåtanden, som Styrelsen hufvudsakligen grundat sitt eget. Som imellertid begärda upplysningen från Tyskland först i dagarne kommit Styrelsen tillhanda och derigenom uppskof föranledts i behandlingen af en vigtig fråga inom mönsterskyddet, och det kommit till Styrelsens kännedom, att Kongl. Kollegium med det första ämnar till behandling företaga förslaget till förordning

angående patentskydd, får Styrelsen härmed öfverlemna sitt utlåtande rörande denna fråga under vördsam anhållan om några dagars uppskof med afgifvandet af sitt betänkande rörande frågan om skydd för industriela mönster och modeller samt varumärken.

Särskilda meningar af Professor Dahlander äfvensom af Öfverdirektör Elworth och Litografen Ström bifogas, hvarjemte medföljer ett exemplar af det i Styrelsens utlåtande åberopade betänkande, som en af Slöjdföreningen år 1877 tillsatt patentkomité afgifvit.

Slutligen anhåller Styrelsen få meddela, att Herr Ordförande Statsrådet von Ehrenheim, såsom tillhörande den Kongl. Komitén, ej ansett sig böra i Styrelsens öfverläggningar rörande förevarande ärenden deltaga.

Å Svenska Slöjdföreningens Styrelses vägnar:

Alf Björkman.

Föreningens v. Ordförande.

Stockholm den 31 Okt. 1879.

J. O. Andersson.

*Utlåtande i anledning af förslaget till förordning angående
patent, afgifvet af Svenska Slöjdföreningens Styrelse
den 31 Oktober 1879.*

Till en början går Styrelsen att uttala sin åsigt, rörande rättmätig heten och lämpligheten af patentskydd i allmänhet och särskildt hvad vår land beträffar; och får Styrelsen i detta hänseende, i full öfverensstämmelse med flertalet ledamöter af den Kongl. Komitén, förklara, att hon anser att uppfinnarens förtjenstfulla, ofta med stora uppoffringar förbundna arbete, omsorgen om samhällets genom nyttiga uppfinningars införande mäktigt främjade ekonomiska utveckling, samt ett följdriktigt fortgående på den väg, vår lagstiftning redan beträdd, och på hvilken den synes vara i begrepp att taga ytterligare steg, påkalla att patentinrättningen ordnad efter tidsenliga grunder må ega fortfarande bestånd i vårt land.

Hvad åter angår de grunder, på hvilka patentlagstiftningen bör byggas och de närmare bestämmelser rörande densamma, som i vårt land böra blifva gällande, skilja sig Styrelsens åsikter i några punkter från den Kongl. Komiténs. Denna skilnad är emellertid icke större, än att hon anser sig böra förorda, att det af nämnde Komité utarbetade förslag till förordning angående patent lägges till grund för en ny patentlag, ehuru med de förändringar, som i det följande skola angifvas.

Vid granskningen af den Kongl. Komiténs förslag har Styrelsen tagit i betraktande så väl det förslag till ny patentlag, hvilket blifvit år 1877 afgifvet af en af Svenska Slöjdföreningen tillsatt Komité och den Kongl. Komitén meddeladt, som ock främmande länders patentlagar samt de åsikter och erfarenheter rörande patentväsendet, som af patentkongressen i Wien 1873 och i Paris 1878 blifvit af sakkunnige män meddelade.

1 §.

Ingen förändring föreslås.

2 §.

Den Kongl. Komitén har föreslagit att, om uppfinning afser alster, som på kemisk väg eller genom blandning af särskilda ämnen framställas, patent ej må meddelas å sjelfva varan, utan endast å ett särskildt sätt för dess tillverkning. Mot detta förslag har likväl en af den Kongl. Komiténs ledamöter, Herr Lagerhjelm, på anförda skäl reserverat sig. Styrelsen kan icke annat än instämma i denna reservation. Såsom stöd för det föreslagna undantaget i patenträttens beviljande, har Komitén förnämligast anført: *att* en uppfinning inom den kemiskt-tekniska industrien ej gerna kan vara förtjent af att genom patent belönas, om den icke tillika innefattar ett nytt förfaringssätt för framställning af en vara, för hvilken patent kan erhållas;

att patent å dylika föremål särskildt egna sig för missbruk derigenom, att allmänheten af patentbenämningen föranledes antaga, att den i fråga varande artikeln genom någon fördelaktig egenskap skiljer sig från andra af samma slag, samt

att vid de förhandlingar, som föregingo den tyska patentlagens antagande, just den kemiska industriens målsmän yrkade, att kemiskt-tekniska fabrikat icke måtte såsom sådana patenteras.

Beträffande det först anförda skälet, torde få erinras, att flera af den kemiska industriens alster, oafsedt det sätt hvarpå de framställas, tillhöra de viktigaste uppfinningar i alla tider, uppfinningar hvilka kostat upphofsmännen oerhörd möda och uppoffring. Sålunda kan, för att åberopa ett af Herr Lagerhjelm anfördt exempel, uppfinningen af en ny för industrien värdefull legering af olika metaller, huru enkelt sjelfva framställningssättet ock må vara, numera näppeligen ske utan ganska omfattande arbeten och icke ringa kostnad, enär otaliga kombinationer af olika ämnen kunna vid undersökningen ifrågasättas, då kanske blott en vid pröfningen visar sig användbar.

Hvad åter angår det befarade missbruket af patenträtt för den kemiska industriens alster, så skulle detta skäl med fullt lika stort eller lika litet berättigande kunna anföras mot patent å en mycket stor del af de mekaniska industrigrenarnes produkter, ja mot hela patentväsendet, så att man icke med fog kan derpå grunda den föreslagna uteslutningen.

Beträffande slutligen det stöd, som den Kongl. Komitén hemtat för sitt ifrågavarande förslag, af den omständigheten, att åtskilliga målsmän

för den kemiska industrien uttalat sig mot patent på kemiska alster — ett uttalande som ingalunda var enhälligt — torde få anmärkas, att patentkongressen i Paris 1878, hvilken särskildt behandlade denna fråga, efter framställning af sakkunniga personer kommit till en helt annan uppfattning deraf. Icke heller får det glömmas, att just inom de kemiska industrigrenarne fabriks hemligheterna hafva sina förnämsta tillhåll, till erkändt stor skada för dessa industrigrenars framsteg, om ock till gagn för en och annan fabrikant; men att en af de förnämsta fördelarne som patentväsendet tillskyndar det allmänna är, att fabriks hemligheterna blifva det allmännas egendom (jmför Kongl. Komiténs betänkande, sid. 39—45). Det synes således icke finnas något giltigt skäl för den Kongl. Komiténs i fråga varande förslag, och får Styrelsen derför hemställa, att i 2 § orden »*eller alster, som på kemisk väg eller genom blandning af särskilda ämnen framställas*» må utgå.

3 §.

Till denna paragraf får Styrelsen föreslå ett tillägg, nemligen ett stadgande, som medgifver uppfinnare, hvilken å sin uppfinning utrikes erhållit patent och dervid varit nödsakad offentliggöra beskrifning å sättet för uppfinningens utöfvande, att detta oaktadt i riket undfå patent. Det är nämligen ytterst svårt för en uppfinnare, särdeles om han är mindre bemedd och derför icke kan anlita erfarna patentagens biträde, att nästan samtidigt erhålla patent i flera stater; och det synes särdeles obilligt att utestänga honom från patenträttens åtnjutande, derför att i ett annat land hans patentbeskrifning blifvit mot hans önskan något förr offentliggjord än han påräknat. Ett moment af följande lydelse torde derför böra tilläggas 3 §:

»Har dock någon å sin uppfinning erhållit patent utrikes och dervid blifvit föranledd (nödgad) offentliggöra beskrifning å sättet för uppfinningens utöfvande, må detta offentliggörande icke utgöra hinder för honom att äfven här i riket derå undfå patent».

4 §.

Då det möjligen kan inträffa att ärenden rörande patentskydd samt skydd för industriella mönster, modeller och varumärken komma att öfverflyttas från Kongl. Kommers-Kollegium till annan eller särskild myndighet

har Styrelsen i förevarande utlåtande tillåtit sig använda benämningen »patentmyndighet» för den myndighet, som skall behandla hithörande ärenden. Dock förutsättes af lätt insedd orsak intet utbyte i 26 §.

Den Kongl. Komitén har i olikhet med så väl den ännu gällande svenska patentlagen som flertalet af främmande länders patentlagar i förslaget till förordning icke uttryckligen förutsatt *att blott uppfinnare eller dennes rättsinnehafvare* skulle kunna undfå patent, utan har, i sitt förslag, lemnande denna fråga alldeles oberörd, i öfverensstämmelse med den nya tyska patentlagen faktiskt antagit att den, som med företeende af behöriga ansökningshandlingar först anmäler sig till erhållande af patent, skall vara berättigad att detsamma undfå, han må vara uppfinnare eller icke. Mot denna bestämmelse har likväl en af Komiténs ledamöter, Herr Styffe, formligen sig reserverat, under förklaring, att han anser endast uppfinnaren eller dennes rättsinnehafvare böra vara berättigad till patents erhållande, och af ordalydelsen i Herr Lagerhjells reservation framgår tydligen samma förutsättning. Styrelsen får för sin del instämma i Herr Styffes reservation. De förnämsta skäl, som af den Kongl. Komitén blifvit anförda för ifrågavarande bestämmelse, äro:

»att, då allmänhetens rätt icke kan anses beroende deraf, huruvida den ene eller den andre erhåller patent på en patentbar uppfinning, måste den, som är i besittning af fullständig beskrifning å en sådan uppfinning, betraktas såsom dess uppfinnare eller innehafvare af uppfinnarens rätt, intill dess någon annan visar sig ega bättre rätt till uppfinningen»;

att »när, som ej sällan inträffar, en uppfinning är resultatet af fleres, vare sig gemensamt, eller oberoende af hvarandra företagna arbete, det skulle blifva synnerligen svårt att bestämma, hvilkendera borde såsom den egentliga uppfinnaren anses och i sådan egenskap ega tillgodonjuta patentet,» samt

att »en uppfinnare, om han icke kunde befara att blifva förekommen, skulle finna med sin fördel öfverensstämmande att, så länge han vore i stånd att hålla sin uppfinning hemlig, dröja med patentansökningen.»

Det torde härå i första rummet få anmärkas, att det måhända för allmänheten kan vara temligen likgiltigt, om den ene eller andre erhåller patentet; men det torde icke desto mindre vara sårande för den allmänna rättskänslan — åtminstone i vårt land — om någon annan än den verkliga uppfinnaren eller dennes rättsinnehafvare skulle få rättighet att förvärfva patent. Detta är icke beroende af den större eller mindre svårigheten att i vissa fall bevisa hvem som är uppfinnaren; rättsgrundsatsen

måste i alla händelser upprätthållas. Äfven för materiel egendom inträffar det stundom, att det är förenadt med stor svårighet att bestämma hvem som är den rättmätige egaren, och lika litet som man häraf kan med fog hemta något stöd för förnekandet af eganderättens helgd, lika litet torde det vara lämpligt att uppställa den i den nya tyska patentlagen införda och af den Kongl. Komitén antagna bestämmelsen såsom grundsats i fråga om eganderätt till en uppfinning. Icke heller synes det samhället värdigt att, på sätt föreslaget är, utöfva en tryckning på uppfinnaren för att förmå denne att skyndsamt begära patent å sin uppfinning, af fruktan att en annan eljest uppsnappar den och erhåller patent derå. Man torde på detta sätt snarare uppmuntra bedragaren än uppfinnaren.

Med hänvisning för öfrigt till hvad reservanten inom den Kongl. Komitén i denna fråga anført, får Styrelsen tillstyrka att patent endast må tilldelas uppfinnare eller dennes rättsinnehafvare, men att den, som söker patent å en ny uppfinning och förklarar sig vara uppfinnaren dertill, antages vara detta till dess motsatsen bevisas. Följande momenter i 5 § af det genom Svenska Slöjdföreningens förutnämnda komité utarbetade förslag till patentlag torde lämpligen kunna införas såsom momenter i 4 §:

Patent meddelas endast åt uppfinnare, eller hans rättsinnehafvare, hvarvid utländsk undersåte, med iakttagande af nedan stadgade villkor, är lika med svensk till erhållande af patent berättigad; och kan patent förvärfvas så väl af enskild, som af samhälle, bolag eller sällskap.

Den, som söker patent å en ny uppfinning, antages vara uppfinnaren, till dess motsatsen bevisas.

Äfven torde en annan förändring i 4 § vara behöflig. Enär det icke gerna kan skäligen i fråga sättas att annat än undantagsvis vid patentansökan jemte ritningar foga modeller och varuprof, och behöfligheten häraf bör af patentmyndigheten för hvarje särskildt fall, sedan skriftlig patentansökan ingått bestämmas; torde den föreslagna ordalydelsen »*samt af erforderliga ritningar, modeller och varuprof åtföljd beskrifning*», lämpligen kunna utbytas mot »*beskrifning åtföljd af erforderliga ritningar, äfvensom, när patentmyndigheten så finner nödigt, af modeller eller varuprof.*»

5 och 6 §§.

Ingen förändring.

7 §.

De i denna § stadgade patentavgifter, nemligen 50 kronor för hvardera af de två första patentåren och 100 kronor för hvardera af de följande, utgörande tillhopa för hela patenttiden 1,400 kronor, torde i flera fall blifva allt för betungande. Visserligen betingas den förökade patentavgiften såväl deraf, att en fullständigare och af flera sakkunnige män verkställd granskning af patentansökan hädanefter skulle verkställas samt att genom patentmyndighetens försorg och på det allmännas bekostnad beskrifning å uppfinningen jemte bilagor skulle i hufvudsakliga delar genom tryck offentliggöras, men de häraf föranledda kostnaderna kunna icke gerna blifva så betydande, att de göra så höga patentavgifter som de föreslagna nödvändiga. Styrelsen får därför hemställa, *att något lägre avgifter bestämmas samt att förhöjningen i dessa sker successivt, så att de icke sättas högre än 40 kronor för hvardera af de första fem åren, 60 kronor för hvardera af de fem derpå följande samt 80 för de sista fem åren patentet är gällande.* Hela patentkostnaden skulle då belöpa sig till 900 kronor.

8 §.

Den Kongl. Komitén har icke i sitt förslag till patentlag infört något särskildt stadgande rörande patent å uppfinning, hvilken utgör förbättring å en af annan person gjord och för dennes räkning patenterad uppfinning, eller s. k. *förbättringspatent*, hvaremot sådant stadgande blifvit i 8 § infördt för s. k. *tilläggsopatent*, hvilket skulle kunna uttagas af den person, för hvars räkning uppfinningen blifvit patenterad. Sannolikt har den Kongl. Komitén dervid utgått från den förutsättningen, att ett förbättringspatent finge anses som en fullkomligt själfständig ny uppfinning och såsom sådan patenteras. Det synes likväl vara mest betryggande för såväl uppfinnarens som allmänhetens rätt att — såsom förhållandet är i flera länders patentlagar — bestämdt uttrycka att och under hvilka förhållanden en förbättring i en af annan person patenterad uppfinning får åtnjuta patent. I annat fall torde icke ringa svårighet uppstå vid patentlagens tillämpning å ansökningar om patent för sådana uppfinningar och vid de från dylika ansökningar härrörande rättstvister. Det gäller nemligen å ena sidan att skydda den första uppfinnaren för intrång af personer, som genom en ringa förändring af uppfinningen vilja kringgå det ursprungliga patentet, men å

andra sidan att icke genom detta hämma andra uppfinnares berättigade sträfvan den att uppfinningen förbättra. Denna sista omständighet är af så mycket större vikt, som det ingalunda är sällsynt, att en uppfinnings praktiska värde väsentligen ökas genom detaljförbättringar af annan person än den ursprunglige uppfinnaren; och det är skäligt, att äfven denne andre får åtnjuta patentskydd för *sin* uppfinning. På grund här af får Styrelsen hemställa, att en förändring i nämnda syfte vidtages i 8 § af förslaget till patentlag. De af den förut nämnde, af Slöjdföreningen tillsatta komitén föreslagna bestämmelser torde i detta hänseende vara i hufvudsak lämpliga och torde derföre i 8 § kunna formuleras sålunda:

Förbättringspatent meddelas under ofvan stadgade villkor å sådan förändring af redan patenterad uppfinning, som kan betraktas såsom själfständig uppfinning; dock utan att sådant må till intrång i förut beviljad patenträtt föranleda.

Tilläggsopatent meddelas åt mindre väsentlig förändring å den uppfinning, hvarå sökanden innehar patent; dock gäller tilläggsopatentet endast för så lång tid, som hufvudpatentet eger bestånd, och får ej sökas efter två år från dettas meddelande. För tilläggsopatentet inbetalas ej annan afgift än den, som enligt 4 § skall ansökningen åtfölja.

9 §.

Ingen förändring föreslås.

10 §.

I likhet med tvenne reservanter inom den Kongl. Komitén, nämligen Herrar Styffe och Lagerhjelm, anser Styrelsen att utländning, som här i landet undfår patent, bör åläggas att här hålla ett ombud, med hvilket personer, som önska begagna uppfinningen, derom kunna träffa öfverenskommelse, och hvilket tillika eger att vid domstol för honom svara. Styrelsen får derföre föreslå, att det i 10 § 1 mom. förekommande uttrycket »vid domstol för honom svara» förändras till »å sökandens vägnar handla och vid domstol svara.

11 §.

I denna § stadgas, att om patenthafvaren underlåter att inom föreskrifven tid hos Kommers-Kollegium anmäla, huruvida och i hvilket omfång

han inom riket är i utöfning af den patenterade uppfinningen, så förfaller patentet. Det är likväl utan tvifvel skäligt att, om denna anmälan, hvilken tillfölje af stadgandet i 12 § är af stor vikt, innehåller bevisligen falska uppgifter, äfven detta straffas, åtminstone lika strängt som om anmälan icke skett, och Styrelsen får med anledning deraf hemställa, att i sista punkten af 11 § »underlåtes detta, vare patentet förfallet», inskjutas efter ordet »detta» orden: »*eller lemnas bevisligen falska uppgifter*».

12 §.

Ingen förändring föreslås.

13 §.

Till denna paragraf synes det behöfligt foga ett moment, hvarigenom patenthafvaren, som med bibehållande af patenträtt vill tillåta annan person att å viss tid eller ort utöfva den uppfinning, hvarå patentet lyder, ålägges att, så framt denna tillåtelse skall vara gällande mot senare innehafvare af patentet, härom göra anmälan hos patentmyndigheten. Styrelsen hemställer, att en bestämmelse i denna riktning må inflyta i 13 § och torde i detta hänseende följande af Slöjdföreningens ofvannämnde Komité i dess förslag till patentlag intagna stadgande i 11 §, moment 3 lämpligen kunna användas:

Vill patentinnehafvare, med bibehållande af sin patenträtt, tillåta annan eller andra personer att å viss tid eller ort utöfva den uppfinning, hvarå patentet lyder, bör, för att denna tillåtelse skall mot senare patentinnehafvare vara gällande, anmälan härom, innefattande de för patentets utöfning föreskrifna villkor, till patentmyndigheten inlemnas, och derstädes inregistreras.

14, 15, 16 §§.

Ingen förändring föreslås.

17 §

Denna paragraf torde erfordra en mindre förändring, så framt de i 4 § föreslagna förändringarne antagas. *Den af Herr Styffe i dennes reservation (sid. 146 i Kongl. Komiténs betänkande) föreslagna redaktionen af denna paragraf torde i detta fall vara lämplig.*

18 §.

Om den i 4 § föreslagna förändringen antages, skulle i 18 § i stället för »enligt §§ 10 och 12» komma att insättas: »enligt §§ 10, 11 och 12.

19 §.

Ingen förändring föreslås.

20 §.

På här nedan angifna skäl nödgas Styrelsen hemställa att bestämmelserna i denna paragraf väsentligen förändras.

Om en patentlag skall kunna åstadkomma något gagn, måste det skydd, den lemnar patenthafvaren, vara verkligt och icke blott skenbart. Den måhända svåraste anmärkningen mot den nu i vårt land gällande patentlagen är just den lätthet, hvarmed den kan gäckas. Men det synes som skulle, i händelse den Kongl. Komiténs förslag vunne fastställelse, detta skydd snarare minskas än ökas i förhållande till hvad nu är fallet. För att visa detta torde till en början få anmärkas att genom inskjutning af ordet »yrkesmessigt» i 20 § ett stort steg tagits att beröfva patenträtten dess värde. Man kan, enligt denna ordalydelse, strafflöst använda den patenterade uppfinningen för sitt eget behof; man kan dermed betjena sina vänner, åtminstone så länge man därför ej tager betaldt; ja äfven om man öfverbevisas att någon gång hafva mottagit sådan godtgörelse, icke utan sken af rätt invända, att ett eller två sådana fall ej bevisa det man såsom yrke använder uppfinningen. Icke heller torde det vara billigt, att den patenterade uppfinningen får, utan uppfinnarens medgifvande eller ens rättighet att sig deröfver besvära, användas för det egna behofvet, helst åtskilliga uppfinningar kunna vara sådana att, derest det egna behofvet får oförhindradt af patentet fyllas, föga utrymme för patenträtten återstår. Såsom exempel på ett sådant patent må erinras om det för länge sedan tilländalupna, angående de s. k. gjutna kalkbrukshusen.

Visserligen har — i stället för nu stadgade böter för patentbrott — första gången från 100 till 200 kronor och andra gången från 200 till 400 kronor — den Kongl. Komitén föreslagit maximibeloppet af böterna till 1,000 kronor, men då den Kongl. Komitén på samma gång nedflyttat

minimibeloppet till 20 kronor, torde denna förändring snarare böra benämnas en minskning än en skärpning i ansvaret för patentbrott, helst när man besinnar den böjelse domstolarne, efter hvad erfarenheten gifver vid handen, i allmänhet visa för användande af blott de lägre bötesbeloppen, oftast minimum eller ganska nära minimum, hvaremot exempel lærer saknas, att maximum någonsin blifvit tillämpadt. Då nu den Kongl. Komitén föreslagit patenthafvarens afgifter till 50 kronor för hvardera af de båda första åren och 100 kronor för hvarje följande år patentet varar, så, äfven om dessa afgifter blifva jemkade på sätt ofvan under 7 § är föreslaget, är det icke osannolikt, att de böter, som blifva en följd af patentbrott, ofta nog ej komme att uppgå till ett belopp, motsvarande den kostnad, patenthafvaren för förvärfvandet och bevarandet af sin patenträtt fått vidkännas. I flera fall komme patentbrytaren att finna sin fördel i lagbrottet, äfven om det ej undgår beifran, i synnerhet om han begagnar sig af de utvägar, vår rättegångsordning lemnar, att under flera år fördröja ansvarsfrågors slutliga pröfning, och sedermera med ett enda bötesbelopp försona alla under tiden begångna öfverträdelser af patentet. Jemte det Styrelsen sålunda anser, att minimibeloppet af böterna bör bestämmas till 100 kronor, tror hon att, till förekommande af ett fortsatt lagbrytande, en bestämmelse liknande den, som finnes i 20 § af Kongl. Förordningen den 18 Sept. 1874, angående försäljning af icke spirituösa drycker, samt i 49 § af Kongl. Förordningen den 24 Augusti 1877 angående försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, jemväl vore i fråga om patentöfverträdelser erforderlig. Det torde sålunda böra stadgas, *att den, som under tid, då han för intrång i patenträtt är ställd under åtal, det åtalade förfarandet fortsätter, skall, när han dertill lagligen förvunnen varder, för hvarje gång stämning derför utfärdats och delgifvits, fällas till de böter och den påföljd i öfrigt, som patentförordningen stadgar.*

Sedan den Kongl. Komitén, såsom ytterligare påföljd för patentbrott föreslagit i 20 § att de olagligen tillverkade eller till salu hållna varorna samt för sådan tillverkning uteslutande användbara redskap skola tagas i beslag, fortsätter den: »och varde med desamma så förfaret, att missbruk dermed ej kan ske.» Denna föreskrift torde väl ej annorlunda kunna uppfattas, än att ifrågavarande varor och redskap antingen ovilkorligen böra eller åtminstone lagligen kunna i följd af det gillade åtalet underkastas förstöring, genom hvilken åtgärd dock i flera fall den förfördelade patent-

hafvaren skulle beröfvas möjligheten att utbekomma de ersättningar, som kunde blifva honom tillerkända. Det i fråga varande stadgandet torde derföre böra gifvas följande lydelse: »och eger den förfördelade att jemväl derutur utbekomma den godtgörelse, som honom kan varda tillerkänd, hvarefter med återstoden af dessa varor och redskap så varde förfaret att missbruk ej dermed kan ske».

I anseende till de svårigheter, som så ofta möta för domstolarne, dels att i tekniska frågor bedöma, huruvida åtaladt förfarande innebär obehörigt användande af en patenterad uppfinning, dels att kunna bestämma den förlust, som genom sådant förfarande tillskyndats patenthafvaren och den ersättning, som i följd deraf bör honom tillerkännas, hade den förutnämnda af Svenska Slöjdföreningen tillsatta Komitén i sitt utkast till ny patentlag (pag. 3, 7, 39 och 40) föreslagit, att domstolen skulle — i fall den så aktade nödigt — ega öfverlemna till särskild nämnd, dels att pröfva huruvida sådan förnärmelse egt rum, och dels att bestämma skadeståndets belopp. Då emellertid detta förslag icke vunnit understöd af den Kongl. Komitén, vill Styrelsen icke återupptaga detsamma, men anser sig likväl böra söka någon utväg att allvarigare än hvad nu är fallet bereda en förfördelad patenthafvare ersättning af patentbrytaren. Sällan, om någonsin, lär väl nämligen kunna till en viss siffra i bevis ledas storleken af den skada patentbrytaren tillskyndat egaren af patentet. Den objektiva bevisning, som de svenska domstolarne fordra såsom grund för sina domslut, kan således ej i dessa mål åstadkommas, hvarför ock domstolarnes beslut torde hädanefter såsom hittills blifva: »att, enär käranden ej kunnat styrka skadans belopp, någon ersättning ej kan honom tilläggas». Då man ej vill använda *nämnd* synes möjligheten för patenthafvaren att i detta fall vinna skälig ersättning ej annorlunda kunna beredas, än genom ett stadgande, motsvarande 39 § i patentlagen af den 18 Juni 1877 för tyska riket, så lydande: »huruvida skada egt rum och till hvad belopp densamma stiger afgöre domstolen, under uppskattning af alla omständigheter, efter sin fria öfvertygelse.»

Enligt Styrelsens åsigt borde derföre 20 § erhålla följande lydelse:

»Ej må någon, utom i de fall, som i 10, 15 och 16 §§ omförmälas, utom patenthafvarens medgifvande, inom riket tillverka eller till salu hålla varor eller använda tillverkningsätt, derå patent här åtnjutas.»

Bryter någon häremot, straffas med böter från och med ett hundra till och med tusen kronor samt ersätta skadan, hvarjemte de olagligen

tillverkade eller till salu hållna varorna och för sådan tillverkning utslutande användbara redskap skola tagas i beslag; och ege den förfördelade att jemväl derutur utbekomma den godtgörelse, som honom kan varda tillerkänd, hvarefter med återstoden af dessa varor och redskap så varde förfaret att missbruk dermed ej kan ske. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.»

Den som å tid, då han för intrång i patenträtt är stäld under åtal, förbrytelsen fortsätter, skall, när han härtill lagligen förvunnen varder, för hvarje gång stämning derför utfärdats och delgifvits, fällas till de böter och den påföljd, som patentförordningen stadgar;

»Huruvida och till hvad belopp genom patentbrott skada tillskyndats patentegaren, afgör domstolen under uppskattning af alla omständigheter, efter sin fria öfvertygelse.»

21 §.

Äfven beträffande de i denna paragraf införda stadganden är Styrelsen af olika åsigt med flertalet af den Kongl. Komiténs ledamöter.

Sedan den af Svenska Slöjdföreningen tillsatta komité i sitt flera gånger omnämnda utkast till ny patentlag (sid. 39, § 14) föreslagit, att mål, angående klander af patent, äfvensom åtal för intrång i patenträtt skulle handläggas af allmän underdomstol i Stockholm och fullföljas på sätt, för tviste- och brottmål i allmän lag finnes stadgadt, så har bland den Kongl. Komiténs ledamöter skiljaktiga åsikter härom yppats, hvarvid Herrar Styffe och Lagerhjelm denna åsigt biträdt, men de tre öfriga ledamöterna densamma ogillat. Då de skäl den Kongl. Komitén mot den föreslagna bestämmelsen anfört, blifvit, enligt undertecknades åsigt, till fullo af reservanterna vederlagda, kan Styrelsen icke annat än tillstyrka hvad Svenska Slöjdföreningens Komité i detta afseende föreslaget, och derjemte framhålla önskvärdheten af att hithörande mål kunde hänskjutas till en viss afdelning af nämnde underdomstol.

Äfven får Styrelsen biträda nyssnämnde reservanters förslag att 21 §, hvilken enligt Kongl. Komiténs förslag skulle börja med orden: »Invänder någon, som för intrång i patenträtt tilltalas att patentet bör anses ogildt, förverkad eller förfallet;» borde få derefter följande mellan- och eftersatser utbytta mot orden: »pröfve rätten invändningen och gifve särskildt utslag

deröfver; uti sådant utslag må dock ändring i högre rätt ej sökas, utan i sammanhang med hufvudsaken.»

Denne förändring synes nemligen leda till förenkling i rättegången och till förhindrande af en förut begagnad utväg att fördröja afgörandet af åtal för patentmissbruk.

22 §.

Ingen förändring föreslås.

23 §.

Genom den af Kongl. Komitén föreslagna patentmyndigheten, i hvilken förutom två Kommers-Kollegii ledamöter, tre i tekniska ämnen kunnige män skulle ingå, kan visserligen förväntas en vida fullständigare pröfning af patentansökningen och en ur teknisk synpunkt mer omfattande behandling af andra patent rörande ärenden, än hvad för närvarande skäligen kan fordras. Den Kongl. Komitén synes härvid hafva följt det exempel, som den nya tyska patentlagen i detta hänseende lemnar. Men uppenbarligen i ändamål att så vidt möjligt är utreda huruvida en uppfinning, för hvilken patent sökes, verkligen är ny, har den tyska patentlagen jemväl upptagit såväl stadgandet om s. k. uppbud som ock föreskrift att, utom de ordinarie tekniska ledamöterna i patentmyndigheten, äfven andra sakkunnige må vid behof tillkallas. Om man nu också kan draga i tvifvelsmål huruvida hvad beträffar patent med uppbudsförfarandet så väsentliga fördelar vinnas, att de öfverväga dermed förknippade olägenheter, så torde det likväl icke vara något tvifvel underkastadt, att det vid behandlingen af frågor som erfordra så mångsidig sakkunskap som patentfrågor, bör i flera fall kunna medföra betydande fördelar att inhemta specialisters åsikter. Styrelsen får derföre hemställa, att ett andra moment af följande lydelse införes i 23 §:

»Till patentmyndighetens sammanträden må, när så pröfvas nödigt, äfven kallas andra sakkunnige personer än de vid samma myndighet anstälde; och ega de tillkallade att i öfverläggningarne icke i besloten deltaga».

Det torde äfven få anmärkas, i fråga om 23 §, att, enär patentmyndighetens åligganden icke äro inskränkta till pröfning af ansökningar om

patent, utan äfven omfatta behandlingen af andra patent rörande ärenden (se § 25), torde uttrycket »*Till pröfning af ansökningar om patent*» lämpligen böra utbytas mot »*Till behandling af patentärenden*».

Slutligen anholder Styrelsen beträffande denna paragraf få hänvisa till hvad hon under § 2 i förslaget till förordning angående skydd för industriela mönster och modeller anförut rörande *önskvärdheten af att en bland de tekniskt bildade ledamöterna i patentmyndigheten tillika måtte vara konstindustriellt bildad*.

§§ 24, 25 och 26.

Ingen förändring föreslås.

Reservation:

Vid det af Slöjdföreningens Styrelse afgifna utlåtandet, angående det af särskilde nädigst förordnade komiterade afgifna underdåniga förslag till patentlag, anser jag mig böra bifoga en reservation, nemligen i frågan om § 20, der Styrelsen, i strid icke blott med den Kongl. Komitén, utan ock med den af Styrelsen senast tillsatta patentkomitén, på hvars yttrande utlåtandet för öfrigt är grundadt, funnit sig böra föreslå ett stadgande »att den, som under den tid, då han är för intrång i patenträtt stäld under åtal, det åtalade förfarandet fortsätter, skall när han detta lagligen förvunnen varder, för hvarje gång stämning derför utfärdats och delgifvits, fällas till de böter och den påföljd i öfrigt, som patentförordningen stadgar.» — Jag är för min del af den åsigt, att ett sådant stadgande är alldeles olämpligt, i betraktande af att ofta om icke oftast vid rättegångar rörande patentbrott en stor osäkerhet är rådande huru utgången deraf skall blifva och hvad värde slutligen kommer att tillerkännas patentet. Om verkligen en patentförbrytelse föreligger eller icke torde i de flesta fall svårigen kunna med någon säkerhet afgöras förr än Domstols utslag fallit. Den anklagade själf vet i så fall icke dess förinnan, huruvida han verkligen har förbrutit sig, och stämningens upprepande huru många gånger som helst lär icke öfvertyga honom derom; ett sådant upprepande kan endast tjena till att väcka hans oro och att förmå honom att af fruktan för oskäligt stegrade

böter afhålla sig från att begagna en uppfinning, till hvilken han likväl måhända har full rätt. Under sådana förhållanden synes det mig i hög grad betänkligt att införa så stränga bestämmelser, som dem Styrelsen föreslagit, och det synes mig uppenbart att den skada, som deraf skulle blifva en följd, vida öfverväger den fördel, som i vissa händelser skulle kunna vinnas genom ett strängare patentskydd. Icke heller kan något verkligt behof deraf förefinnas, enär Domstolen, allt efter den begångna förbrytelsens beskaffenhet, kan afpassa bötesbeloppet inom ganska vidsträckta gränser, utan att upprepade böter användas. Styrelsen hänvisar visserligen till redan gällande lagbud, angående försäljning af bränvin och andra drycker, men det är så väsentligt olika omständigheter i det ena och det andra fallet, att en jemförelse icke skäligen kan ega rum. Den rättsliga frågan vid nämnda försäljning torde i allmänhet vara af långt enklare och mindre tvifvelaktig beskaffenhet än angående patenttvister, och de skäl, som betinga en alldeles egendomlig ställning åt lagstiftningen, rörande försäljningen af bränvin m. m., förefinnas icke vid lagstiftningen för patentskyddet. — *Om* det verkligen är behöfligt att för ett kraftigt patentskydds vinnande stadga upprepade böter och öfrig påföljd för den i fråga varande händelsen, torde det vara nödvändigt tillika stadga ett maximum, hvaröfver bötesbeloppet icke får gå, och torde ett sådant maximum icke böra öfverstiga tredubbla beloppet, som svarar mot de böter, som på grund af en enda stämning skulle ådömas. I annat fall skulle böterna, äfven för den ringaste patentförseelse, kunna orimligt stegras.

G. R. Dahlander.

Stockholm den 3 Nov. 1879.

Reservation:

I sitt utlåtande öfver förslaget till förordning angående patent har Slöjdföreningens Styrelse i förslagets 8:de paragraf intagit ett första moment, hvari stadgas meddelandet af s. k. förbättringspatent, och få undertecknade deremot anföra vår reservation, af skäl att ett dylikt stadgande ofta kan gifva anledning till tvist angående skilnaden mellan förbättrings- och tilläggs-

patent, börande, enligt vår åsigt, härvid endast ifrågakomma sistnämnda slags patent, hvarunder förbättringspatent då inbegripes, ehuru främmande uppfinnare af en förbättring endast kan få tillämpa densamma genom öfverenskommelse med patentinnehafvaren af hufvuduppfinningen, hvilket visserligen bereder denne en fördel men som ock billigtvis bör komma honom till del.

Stockholm den 31 Oktober 1879.

Hj. Elworth.

Carl Fr. Ström.

III.

(Öfversättning från franska originalet.)

Konvention.

Hans Maj:t Belgiernes Konung, Hans Maj:t Kejsaren af Brasilien, Hans Maj:t Konungen af Spanien, Franska Republikens President, Presidenten för Republiken Guatemala, Hans Maj:t Konungen af Italien, Hans Maj:t Konungen af Nederländerna, Hans Maj:t Konungen af Portugal och Algarvierne, Presidenten för Republiken Salvador, Hans Maj:t Konungen af Serbien och Schweiziska Edsförbundets Förbundsrad hafva, lifvade af lika önskan att gemensamt tillförsäkra fullständigt och verksamt skydd åt sina respektive undersåtars eller medborgares industri och handel samt att befordra rättsskydd för uppfinnare och redbarhet i handelsoperationer, beslutit att för sådant ändamål afsluta en konvention och fördenskull utsett till befullmäktigade ombud:

Hans Maj:t Konungen af Belgien N. N.

Hans Maj:t Kejsaren af Brasilien N. N.

o. s. v. — — — — —

Och hafva dessa befullmäktigade ombud, efter att hafva utvexlat sina fullmakter, som befunnits i godt och behörigt skick, öfverenskommit om följande artiklar:

Art. 1.

Regeringarne i Belgien, Brasilien, Spanien, Frankrike, Guatemala, Italien, Nederländerna, Portugal, Salvador, Serbien och Schweiz bilda en förening till skyddande af industriell eganderätt.

Bih. till Riksd. Prot. 1884. 7 Saml.

Art. 2.

Undersåtar eller medborgare i enhvar af de kontraherande staterna skola i samtliga öfriga till föreningen hörande stater i afseende å patent industriela mönster eller modeller, fabriks- eller handelsmärken samt firmor åtnjuta de förmåner, som de särskilda lagstiftningarne för närvarande tillerkänna eller framdeles kunna komma att tillerkänna landets egne undersåtar. De skola följaktligen ega samma skydd som dessa och tillgång till samma rättsmedel mot hvarje förekommande rättskränkning, under förbehåll att uppfylla de formaliteter och villkor, som enligt hvarje stats inhemska lagstiftning äro för dess egne undersåtar föreskrifna.

Art. 3.

Likställda med de kontraherande staternas undersåtar eller medborgare äro sådana undersåtar eller medborgare i föreningen icke tillhörande stater, hvilka ega fast boningsort eller industri- eller handels-etablissemang inom området för någon af de till föreningen hörande stater.

Art. 4.

Den, som i en af de kontraherande staterna i behörig ordning gjort ansökan vare sig om erhållande af patent eller om skydd för industrielt mönster eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke, skall, under förbehåll af tredje mans rätt, för ansökan i de öfriga staterna ega företrädesrätt under tid, som här nedan bestämmes.

Till följd häraf skall ansökan, som sedermera inom utgången af denna tid göres i annan föreningen tillhörande stat, icke anses kraftlös på grund af åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda enkannerligen icke genom enahanda anmälan af annan, genom uppfinningens offentliggörande eller utfövan af tredje man, genom hållandet till salu af exemplar af mönstret eller modellen eller genom begagnande af märket.

Tiden för ofvan omförmälda företrädesrätt utgör i fråga om patent sex månader och i fråga om industriella mönster eller modeller, äfvensom fabriks- eller handelsmärken tre månader. Beträffande länder utom Europa ökas tiden med en månad.

Art. 5.

Patent förverkas icke derigenom att patenthafvaren till det land, i hvilket patent erhållits, inför föremål, som blifvit tillverkade i annan föreningen tillhörande stat.

Dock skall patenthafvaren icke desto mindre vara förpligtad att i det land, dit han inför de patenterade föremålen, utöfva sin patenterade uppfinning i enlighet med nämnda lands lagar.

Art. 6.

Hvarje i hemlandet vederbörligen registrerad fabriks- eller handelsmärke skall kunna registreras samt erhålla skydd utan afseende å dess form i enhvar af föreningens öfriga stater.

Som hemland anses det land, der den registreringssökande har sitt förnämsta etablissement.

Är detta förnämsta etablissement icke beläget inom något af de till föreningen hörande länder, räknas såsom hemland det land, den registreringssökande tillhör.

Registrering må vägras, derest det föremål, för hvilket sådan begäres, finnes strida mot sedlighet eller allmän ordning.

Art. 7.

Beskaffenheten af det föremål, å hvilket fabriks- eller handelsmärke är afsedt att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering af märket.

Art. 8.

Firma skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, jemväl utan registrering åtnjuta skydd i samtliga till föreningen hörande länder.

Art. 9.

Varor, å hvilka olofligen finnas anbragta fabriks- eller handelsmärken eller firma, kunna tagas i beslag vid införsel till sådana föreningen tillhörande stater, i hvilka ifrågavarande märke eller firma eger rätt till laga skydd.

Beslaget sker på begäran antingen af offentlig myndighet eller af enskild målsegande och i enlighet med vederbörande stats inhemska lagstiftning.

Art. 10.

Föreskrifterna i föregående artikel äro tillämpliga på varor, å hvilka falskeligen finnes anbragt namnet å ett bestämdt ställe såsom ursprungsort, derest sådan uppgift utgör tillägg till en uppdiktad eller i bedräglig afsigt lånad firma.

Målsegande är hvarje fabrikant eller handlande, som sysselsätter sig med tillverkning af eller handel med varor af ifrågavarande slag samt idkar rörelse på det ställe, hvilket falskeligen angifvits såsom ursprungsort.

Art. 11.

De höga kontraherande parterna förbinda sig att med afseende å varor, som utställas vid officiella eller officiellt erkända internationela expositioner, meddela provisoriskt skydd för patenterbara uppfinningar, industriella mönster eller modeller, äfvensom fabriks- eller handelsmärken.

Art. 12.

Enhvar af de höga kontraherande parterna förbinder sig att anordna ett särskildt förvaltningsorgan för ärenden rörande industriel eganderätt äfvensom en centraldepot med ändamål att hålla patentbeskrifningar, industriela mönster eller modeller samt fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

Art. 13.

En internationel anstalt skall inrättas under benämning: *International byrå för föreningen till skyddande af industriel eganderätt*.

Denna byrå, för hvilken omkostnaderna bestridas af regeringarne i samtliga föreningen tillhörande stater, ställes under det Schweiziska Edsförbundets regerings höga skydd samt öfvar sin verksamhet under dess uppsigt. Omfånget af byråns verksamhet bestämmes medelst öfverenskommelse emellan de till föreningen hörande stater.

Art. 14.

Denna konvention skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att i densamma införa sådana förbättringar, som kunna bidra till fullkomnande af föreningens inrättning.

För sådant ändamål skola tid efter annan i någon af de kontraherande staterna hållas konferenser mellan delegerade för bemälda stater.

Nästa möte skall hållas i Rom år 1885.

Art. 15.

De höga kontraherande parterna förbehålla sig rätt att sins emellan träffa särskilda öfverenskommelser angående skydd för in-

dustriel eganderätt. Sådana öfverenskommelser må dock icke stå i strid med föreskrifterna i denna konvention.

Art. 16.

De stater, som icke deltagit i denna konvention, ega att på begäran tillträda densamma.

Sådant tillträde skall på diplomatisk väg tillkännagifvas för Schweiziska Edsförbundets regering och af denna för samtliga öfriga regeringar.

Tillträdet medför godkännande af alla bestämmelser och rättighet att komma i åtnjutande af alla förmåner, som finnas stadgade i denna konvention.

Art. 17.

Genomförandet af de i denna konvention innehållna ömsesidiga förbindelser är, i den mån det kan vara nödigt, beroende deraf, att sådana formaliteter och regler blifvit behörigen iakttagna, hvilkas användning de höga kontraherande parterna, i och för dylikt genomförande, må vara grundlagsenligt förpligtade att påkalla; hvilket de härmed förbinda sig att göra så snart som möjligt.

Art. 18.

Denna konvention skall träda i kraft en månad efter det ratifikationerna blifvit utvexlade och förblifva gällande under obestämd tid, till ett år förflutit efter den dag, då uppsägelse deraf skett.

Uppsägelse sker hos samma regering, som fått sig uppdraget att emottaga tillkännagifvanden om tillträde och gäller endast i afseende å den stat, som verkställt densamma. För öfriga kontraherande stater förblifver konventionen i kraft.

Art. 19.

Denna konvention skall ratificeras och ratifikationerna skola utvexlas i Paris senast ett år härefter.

Till bekräftelse häraf hafva de befullmäktigade ombuden undertecknat denna konvention och derunder fäst sina sigill.

Gifvet i Paris den 20 Mars 1883.

(Underskrifter.)

(Öfversättning från franska originalet.)

Slutprotokoll.

I begrepp att underteckna den under denna dags datum slutna konvention mellan Belgiska, Brasilianska, Spanska, Franska, Guatemalas, Italienska, Nederländska, Portugisiska, Salvadors, Serbiska och Schweiziska regeringarne angående skyddande af industriel eganderätt, hafva undertecknade befullmäktigade ombud öfverenskommit som följer:

1. Uttrycket *industriel eganderätt* bör förstås i dess vidsträcktaste bemärkelse, så att derunder inbegripas icke allenast alster af industrien i egentlig mening, utan ock produkter af åkerbruket (vin, spanmål, frukter, boskap, m. m.) samt mineraliska produkter, som utgöra föremål för handel (mineralvatten m. m.)

2. Under uttrycket *patent* inbegripas de olika slag af patent, som enligt de kontraherande staternas lagstiftningar kunna förekomma, såsom införselpatent, förbättringspatent m. fl.

3. Föreskriften i sista delen af Art. 2 i konventionen berör icke någon af de kontraherande makternas lagstiftning om processordningen vid domstolarne eller om dessas behörighet.

4. 1:sta momentet af Art. 6 bör så förstås, att icke i något fall för fabriks- eller handelsmärke skydd kan nekas i någon till föreningen hörande stat allenast på den grund, att märket icke med afseende å de tecken, hvaraf det utgöres, uppfyller fordringarne i denna stats lagstiftning, under vilkor att det i nämnda hänseende är öfverensstämmande med lagstiftningen i hemlandet och i sistnämnda land blifvit behörigen registrerad. Med detta enda undantag, som allenast angår märkets form, och med

förbehåll af hvad konventionen i andra artiklar föreskrifver, skall enhvar stats inhemska lagstiftning vara gällande.

Till förekommande af allt missförstånd förklaras, att begagnandet af offentliga vapen och utmärkelsetecken kan betraktas såsom stridande emot allmän ordning enligt sista momentet af Art. 6.

5. Det i Art. 12 omförmälda inrättande af ett särskildt förvaltningsorgan för frågor angående industriel eganderätt skall, såvidt möjligt, äfven inbegripa utgifvande i hvarje särskild stat af en officiel tidsskrift.

6. Samtliga årliga utgifter för den enligt Art. 13 inrättade internationela byrå må icke i någon händelse öfverskrida en summa, som motsvarar 2,000 francs i medeltal för hvarje af de kontraherande staterna.

För bestämmande af beloppet för hvarje stats bidrag till summan skola de kontraherande staterna äfvensom de stater, som sedermera kunna komma att tillträda föreningen, indelas i sex klasser, af hvilka hvar och en skall lemna bidrag i förhållande till ett visst antal enheter, nämligen

1:sta klassen efter	25 enheter.
2:dra klassen »	20 »
3:dje klassen »	15 »
4:de klassen »	10 »
5:te klassen »	5 »
6:te klassen »	3 »

Dessa koefficienter multipliceras med antalet stater i hvarje klass, och summan af sålunda erhållna produkter angifver antalet enheter, å hvilka hela kostnaden fördelas. Qvoten angifver storleken af det på hvarje enhet belöpande bidrag.

I afseende å fördelningen af omkostnaderna indelas de kontraherande staterna som följer:

1:sta klass	Frankrike, Italien.
2:dra »	Spanien.
3:dje »	Belgien Brasilien, Portugal, Schweiz.
4:de »	Nederländerna.
5:te »	Serbien.
6:te »	Guatemala, Salvador.

Den Schweiziska regeringen eger att öfva tillsyn öfver den internationela byråns utgifter, lemnar nödiga förskott och uppgör den årliga räkenskapen, hvilken delgifves alla de öfriga regeringarne.

Det åligger den internationela byrån att samla alla slag af upplysningar angående skyddande af industriel eganderätt samt att sammanfatta dessa till en allmän statistisk redogörelse, hvilken utdelas till samtliga regeringar. Byrån skall företaga allmännyttiga undersökningar af intresse för föreningen samt med stöd af de handlingar, som af de särskilda regeringarne ställas till dess förfogande, på franska språket utgifva en tidskrift rörande de frågor, som angå föreningens föremål.

Denna tidskrifts häften äfvensom alla andra handlingar, som utgifvas af den internationela byrån, utdelas till regeringarne i de föreningen tillhörande stater i förhållande till här ofvan omförmälda bidragsenheter. Begäras ytterligare exemplar och handlingar vare sig af nämnda regeringar eller af enskilda föreningar eller personer, skola de särskildt betalas.

Den internationela byrån skall städse gå deltagarne i föreningen tillhanda med införskaffande af sådana särskilda upplysningar i fråga om det internationela ordnandet af industriel eganderätt, hvilka för dem kunna vara af nöden.

Det åligger regeringen i det land, der nästa konferens skall hållas, att med biträde af den internationela byrån förbereda konferensens arbeten.

Direktören för den internationela byrån skall å konferenserna närvara vid sammankomsterna samt eger taga del i förhandlingarne, men ej i besluten. Han skall årligen angående sin verksamhet afgifva en redogörelse, som delgifves alla deltagare i föreningen.

Det franska språket skall vara den internationela byråns officiela språk.

7. Detta slutprotokoll, hvilket skall ratificeras samtidigt med den under denna dag slutna konvention, skall betraktas såsom en integrerande del af nämnda konvention samt ega samma kraft, giltighet och varaktighet som denna.

Till bekräftelse häraf hafva undertecknade befullmäktigade ombud upprättat detta protokoll.

(Underskrifter.)